

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akbalık

MELİH41

— Dömbüllü sahneye veda etti. —

Dömbüllü — Sizler varken gözüm
arkada kalmaz!..

Persil siz hiç yorulmadan çamaşırınıza dünyanın en parlak beyazlığını sağlar

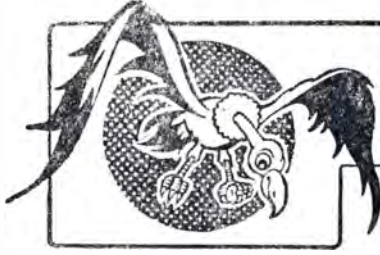
Temizleme çamaşırı PERSİL'i suya
basmakla başlar. Çilemeye,
elle yıkamaya artık lüzum kalmadı. Çamaşırı
PERSİL'i suya bastırıp bir defa
kaynatmak kâfidir. PERSİL sayesinde
çamaşırınız bupalanmadan, dına ile yıkanır.

iki şampiyonlu Persil çamaşırda
dünyanın
en parlak beyazlığını sağlar **Turyag**

Biz, dünyanın
şampiyon
temizleyicileri,
her çeşit kırı
bir nda
yok ederiz!

(İlançılık : 7227 — 125)

AKBABA

Yıl: 46 Cilt: 15 Sayı: 30 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 17 Temmuz 1968

Kabadayı ile külhanbeyi!

ATASÖZLERİMİZ, vecizelerimiz, dilimizin zenginliğidir. Düünden bugüne kalmış bu ata mirası içinde nice pırlantalar, elmaslar bulunur; nice yakutlara zümrütlere raslanır. Ama itiraf etmeliyiz ki sahte veya yozlaşmış taşların araya karıştığı da olmuştur. Bunlardan birisi: «— Böyle gelmiş, böyle gider...» sözüdür.

Evren'in böyle gelmediği, böyle gitmeyeceği açıktır. Dünya durmadan değişmektedir. Nerede kalmıştır eski krallar, padişahlar, saraylar, sultanlar, harem, şehzadeler?... Hangi yel üfürmüş, hangi rüzgâr götürmüştür? Ne böyle gelmiştir, ne de böyle gidecektir? Dilimiz bile düünden bugüne kalıptan kalıba, renkten renge girmiş, ebem kuşağı gibi açılmıştır. Erkam Harbiyei Umumiye Reis'nin Genel Kurmay Başkanı, mebus'un milletvekili, âzâ'nın üye, idare'nin yönetim, vaziyet'in durum, tefsir'in yorum, hücrme'nin saygı, mukaddes'in kutsal'a dönüştüğü zamanlarda yaşıyoruz. Hattâ keli-

melerimiz, kimi zaman olmadık biçimde anlam değiştiriyor.

İşte bu hafta sizlere umulmadık biçimde anlam değiştiren bir kelimededen söz açmak istiyoruz. Bu sözcük «kabadayı»dır. Eskiden sokaklarımızda iki tip geziyordu: Biri kabadayı, öteki külhanbeyi idi. Babalarımızın, dedelerimizin dilinde külhanbeyi fesini sol kaşının üstüne yılmış, yumurta topuklu, geniş paçalı, yengeç gibi yürüyen, horoz gibi dikilen, kavgacı, gürültücü, ama erdemsiz bir kişiydi. Kabadayı ile külhanbeyi arasındaki uçurum o kadar büyüktür ki bu iki kelime arasındaki farkı bilmemek ayıp sayılır. Külhanbeyi korkaktır, kabadayı yürekli... Külhanbeyi ahlâksızdır, kabadayı namuslu... Külhanbeyi kaypakdır, kabadayı dürüst... Külhanbeyi iki yüzlüdür, kabadayı tok sözlü... Külhanbeyi terbiyesizdir, kabadayı saygılı... Külhanbeyi civiktir, kabadayı ağır başlı...

Kabadayı üylesine bir kavramdır ki hangi meslekten olursa olsun, biri hakkında:

— Kabadayı adam... diye konuşulduğu zaman övgü yerine geçer. Bir genel müdür de kabadayı olabilir, bir memur da, bir avukat veya mühendis de... «Kabadayı adam» kişiliğinde mertlik bulunanlar için kullanılır.

Kabadayılık eski mahalle geleğimizde de kötü anlama hiçbir zaman çekilmedi. Meşrutiyetin İstanbul'unda mahalle hayatı içinde herkesin bir yeri vardı. Kabadayı, mahallenin büyüklerini sayan küçüklerini koruyan; ama sırası geldiğinde şerefini ve şöretini korumak için bilek kuvvetine başvuran adamdı. Osmanlı İstanbul'u yerine Cumhuriyet İstanbul'u geçtiği zaman mahalle örgütleriyle birlikte kabadayı da tarihe gömülmüştü. Ne var ki Demokrasi İstanbul'unda kabadayının kendisi değilse de adı çıkmıştır ortaya... Artık günlük gazetelerin hangisine baksanız birinci sayfaların başlıklarında kabadayı kelimesine sık sık rastlıyorsunuz:

— Dün Fatih'te bir meşhur kabadayı öldürüldü...

Başarımız

Gazeteciler Cemiyetinin düzenlediği «Gazetecilik Başarı Armağanı Yarışması»nda Akbaba ailesinden CAFER ZORLU, karikatür dalında «Beyaza takılan zenci kalbi» karikatürü ile, NACİ SADULLAH da «Yersizlik Yüzünden» yazısıyla mizah dalında armağan kazanmışlardır.

— Beyoğlu'nda kabadayılar birbirine girdiler...

— Şişli'de kabadayılar kol geziyor...

— Tophane'de iki kabadayı bir kızı kaçırdı...

Haberleri okudukça anlıyoruz ki zamane kabadayıları ya boyunu bükük küçük esnaftan haraç almaktadırlar, ya kumarhane işletmektedirler, ya bir randevu evinde askındırlar, ya da bir başka kirli işin içinde yuvarlanmaktadırlar. Zayıfa yumruk sallamakta, âcize bıçak çekmekte, zavallının cebinden parasını almakta; ama kuvvetlinin karşısında tabanları yağlayıp toz olmaktadır veya:

— Abi ben ettim sen etme... diye işi altmış altıya bağlamaktadırlar. Bu batakhane kuşlarına ve namussuzluk tüccarlarına:

— Kabadayı... namını yakıştırıp durmaktadır Bâbiâli basını... Oysa bu tür insanlara takılacak sıfat «kabadayı» değil, ancak «külhanbeyi» olabilirdi.

Gazetelerimiz kabadayı olmayanlara kabadayı sıfatını yakıştırmakla bir de suç işliyorlar, yeni yetişen işsiz-güçsüz takımını «meşhur» ve gazete sayfalarına fotoğrafı basılan birer «kabadayı» olmak yoluna özendiriyorlar. Zaten çivisi çıkmış toplumda polis arşivlerine yeni isimler kazandırmak için propaganda yapıyorlar.

Bâbiâli basını bir vakitler kelimeler üstünde ne kadar dikkatle dururdu, şimdi kavramları bozuk para gibi harcamakta pervasız bir mirasyedidir. Oysa bu işi düzeltmek onun elindedir. Bir takım külhanbeylerinin, katillerin, esrarkeşlerin, ırz düşmanlarının ve kirli meslek erbabının resimlerini birinci sayfalara basıp, altına:

— Kabadayı... rütbesini iştir-mekten vazgeçmeliyiz.

Kargaya atmaca, kaz'a kuğu, ibibik kuşuna kartal diyebilir miyiz? Türkçemizin kelimelerini kullanırken biz Türkler dikkatli olmazsak, hangi milletten bekleyeceğiz bu titizliği?...

AKBABA

Y ANYANA getirdiği iki iskemle-
nin üstüne et yığını gibi çö-
ken adam çarşafı andıran
mendiliyle bir yandan terlerini si-
lerken:

— Davacıyı gumser bey, diye
böğürdü.

Gece bekçisinden, polis görevlisi-
ne varıncaya kadar tüm karakol
kadrosu üşüştü adamın başına. Ko-
miser sordu:

— Haraççılar yolunuzu mu kesti-
ler?

Serinlemek için mendiliyle yüzünü
yelpazeleyen adam bir daha böğür-
dü:

— Yol kesme davası değil gum-
ser bey... Haraç meselesi hiç değil.

— Serserilerin hücumuna mı uğ-
radınız?

— Çarpıldım bey, çarpıldım!

— Yaa!... Zarfçılar mı, üç kâğıt-
çılar mı yaptı bu işi?

— Onların günahı yok.

— Peki, kimden davacısınız?

Kapının yanında duran saç başı
darmadağınık, orta boylu, balık et-
li, kaşsız kirpiksiz, dudaksız göğüs-
süz kadını işaret etti:

— Yaa, dedi komiser, demek bu
kadın çarptı siz! Birbirinizi tanı-
yor musunuz?

— Eh, biraz.

— Aranızda hısım akrabalık var
mı?

— Var sayılır.

— Neyiniz oluyor?

— İki saat öncesine kadar sadece
sözlüydük ama, şimdi karım oluyor!

— Peki, şu çarpma olayını anla-
tın bakalım.

— Valla neresinden başlayam bil-
mem ki... Bu avrattan hem boşan-
mak, hem de uğradığım zararı kar-
şılamak için tazminat istiyorum.

Kapının yanında duran kadın:

— Ben anlatayım efendim, dedi.

İki saatlik kocası köpürdü:

— Çeneni tut da anlat. Bende-
niz tüccar bi adamımdır bey. Bizim

bölgenin köylerinden topladığım
sebze ve meyveleri büyük şehirlere

getirir, köylünün ürününi değerlen-
dirip, kentlinin sebze ve meyve ih-
tiyacını gidererek, memleketle fay-
dalı işler yaparım anlayacağınız. A-
ha bu avradı da, İstanbul'da yazıha-
ne açışının haftasında tanıdım. Bi

kaç görüşüp konuşmada kanlarımız
kaynaşıverdi.

Cebinden bir resim çıkartıp uzat-
tı komiser:

— Tıpkı böyleydi işte. Şu saçlara,
şu gözlerle, şu ağza, şu göğüslerle
bakın hele... Ya o saçlar?... Derle

topla başının altına yastık yap!

Ne gizleyeyim, görmemle tutul-
mam bir oldu! Melmeketeki kari-
yla çocukları unuttum, gıvır gıvır

gıvranyom aşkımdan! Gözümü yu-
muyom rüyamda o, gözümü açıyom

karşımda o! Yemeden iştahtan kesil-
ince, «Ülen» dedim kendi kendime

«Hayâliyle kafanı yoracağına, yanın-
da olmanın çaresini ara.»

Sabah akşam yazıhanenin önün-
den geçiyor ama, bütün gününü o-
nu düşünmekle geçiren bi kimse

için yirmidört saatte iki kere gör-
mek yeter mi? Bi akşam yüzümü

kızartıp selâm verdim, aldı selâmı-
mı. Devresi gün:

— Biraz dinlenmek istemez mis-
niz? dedim, girdi yazıhaneye.

Adını sordum, naz etmeden söy-
ledi:

— Hülya.

Çektim iskemlemi yanına. Soluk
aldıkça o dimdik göğüsleri kalkıp

kalkıp iniyor. Biraz daha yanaştım,
âşileşti birden:

— Rica ederim, dedi. Görenler ne
derler sonra?

Ok yaydan çıkmıştı gayrı:

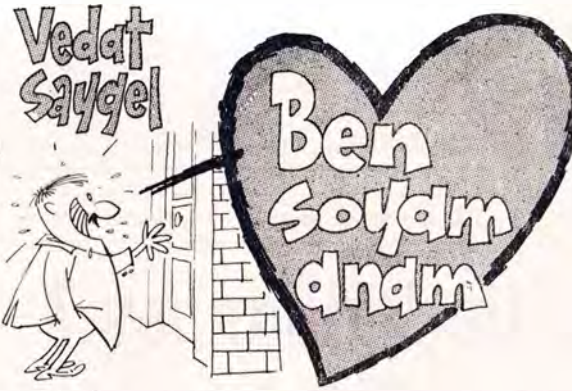
— Görenlerin ne diyecekleri umu-
rumda değil, dedim. Sizin çok yakı-
nımda olmanızı istiyorum.

Kendisine karşı beslediğim hisle-
ri ben anlattım, o dinledi, lâfım bi-
tince:

— Duygularımı anlıyorum, dedi.

Ama siz de beni anlamaya çalışın.

4

Semt halkının güvenini kazanmış,
namus ve dürüstlüğüne herkesi i-
nandırmış bir genç kızın yardım ga-
yesi ile de olsa, evli barklı bir ada-
mın dükkânına girip çıkması hoş
görülür mü?

— Hiç olmazsa sekreterim ol, ya-
nımda çalış, dedim. Paranın gyma-
tı yok. Dilediğin maaşı verem.

İnadı tuttu:

— Ben makine kullanmasını bil-
mem ki...

— Yeter ki he de anam, dedim.

Emret makineyi kullanmak için
başka birini tutam. Hesaplara bak-
san yeter. Düşündü:

— Hesaptan hele hiç anlamam.

— Sen he de karışma gerisine, he-
sapları kendim yapam. Telefona ce-
vap versen yeter bana.

Çimdiklenmiş gibi sıçradı yerin-
den:

— A! Yabancı erkeklerle hiç ko-
nuşamam! Tepem attı:

— Canım süslenip püslenip kar-
şımda da oturamaz mısın yanı? Em-
ret telefona ben bakam!

— Ya evli oluştun?... Herkes evli
bir erkeği baştan çıkarmaya çalıştı-
ğımı sanmaz mı?

— Emret yavrum, dedim, emret
melmeketeki avradı da boşayam!

— Peki, dedi, o işi halledersen
düşünürüm.

Biz karıyı boşadık, Hülya denen
aha bu avrat işe başladı. İşe der-
sek, iş yaptığı yok hani. Otuz gün

bacak bacak üstüne atıp karşımda
oturuyor, ay sonu maaşını alıyor.

— Ülen insafsız, dedim bi gün.

Aldığın parayı hak etmek için hiç
olmazsa otururken şu eteklerini bi-
raz yukarı çek.

— Aman, dedi, görenler ne der
sonra? Ev olsa, neyse... Yazıhane-
de hiç öyle oturulur mu?

— Peki, evine gelem...

— Sakın ha!... Annemin, kardeşle-

rimin yanında açık saçık oturabilir
miyim? Özel bir dairem olsa...

Anlaşıldı. Bu avrattan yararlan-
mak için ya bi daire parasını göz-
den çıkaracaktık, ya da uzaktan ke-
di ciğere bakar gibi bakacaktık. Fa-
kat aylardır bakmaya dayanacak
hal mi kaldı bizde?

— Emret anam, dedim, emret sa-
na en konforlu daireyi alam!

Daireyi alıp, yaptık üstüne. Haf-
tada iki akşam birlikte daireye gi-
dip, oturuyoruz karşılıklı. Odanın

bi ucunda ben, bi ucunda o. Etekle-
rini dizinden iki karış yukarı çekip,
atıyor bacak bacak üstüne! Bu sa-
neyi görür de can mı kalır insanda?

— Yavrum, karıyı boş, dedim, bo-
şadım. Büro işinden anlamam de-
din, işleri üstüne aldım. Daire is-
tedin, daire aldım. E artık bi bacak

göstermekle bırakmamalısın bizi.

İşi sağlığa vurup sordu:

— Ne yapmalıyız yanı?

— Hiç değilse ara sıra kumrular
gibi sevişip kollaşmalıyız.

— İmkünü yok! dedi. Karısından
ayrılmış bir adamla metres hayatı

yaşadığım duyulursa, kim alır beni?

— Ben alırım anam, dedim, yer-
ter ki razı ol.

Şartlarını sıraladı, kabul ettim.

Anasına bi daire aldım, aha buna
bi özel araba. Bunca masraftan çık-
tık ya, hevesle şu nişanı bi kutla-
yak dedim:

— Nikâh kıyılmadan önce buluş-
mak ve el sürmek yok! diye dayattı.

Kıydık nikâhı, kapandık evimize.

Resmen kocasıym, gayrı her şey
hakkım var değil mi? Şöyle bir sa-
rılacak oldum:

— Rica ederim, dedi, nişanda et
odamda soyunayım önce.

— Aramızda ayrı gayrı mı kaldı,
emret ben soyam anam!

— Yok, dedi, soyunup seni çağı-
rırım ben.

Avrat kısmını zorlamaya da gel-
mez ki:

— Peki, dedim, ama çok gecikme.

Çapkinca bi göz kırptı, girdi o-
dasına. Heyecandan titreyerek ya-
pıstırdım kulağımı kapıya, o içe-
den, ben dışardan vakit öldürmek

için konuşuyorum. Beş dakika geçil,
on dakika geçti, bunun soyunması
bittimedi.

— Napıyon anam? diyorum, ses
veriyor:

— Soyunuyorum sevgilim.

— Gelip ben soyanı anam.

Kıkırdıyor içerden:

— Zahmet etme sevgilim, kendi i-
şimi kendim görürüm.

Tir tir titreyerek, heyecandan so-
luyarak, Hülya'yı hiç görmediğim

çiplaklıkta hayâl ederek soruyorum
yine:

— Şimdi neyini çıkarıyorsun?

— Kombinezonumu sevgilim.

Kuduruyorum kapıda:

— Emret ben soyam anam.

— Çıkardım bile.

— Peki şimdi neyini çıkarıyorsun?

— Şeyimi sevgilim.

— Emret ben soyam anam... Em-
ret... Em...

Derken dayanamayıp çullandım
kapıya! Girdim ki ne göreyim? Be-
ni aylardır çileden çıkaran, masraf-
tan çıkaran, evimi ocağımy yıkan

güzeller güzeli Hülya'nın her şeyi
yerde değil mi? Karşımda hayâlet

gibi kaşı, kirpiği, dudağı, saçı, gö-
ğüsleri olmayan bembeyaz yüzü,

tahta göğüslü biri durmuyor mu?

Feleğimi şaşırđım:

— Len hani saçların? dedim, ya-
tağın üstünü gösterdi:

— Nah, orada!

— Len hani kirpiklerin?

— Nah, kombinezonun yanında.

— Göğüslerin hani?

— İşte, görmüyor musun, yerde!

— Peki, kaşların?...

— Ayol, dedi, yüzümü yeni yıka-
dım. Kaş çizmeme, dudak çekmeme

fırsat mı verdin ki soruyorsun?

İşte böyle gumser bey. Sağlam gö-
züküp, her şeyi sahte olan bu av-
rattan davacıyım!

— Vur, vur... Senin vurduğun yerde gül biter sayın Kırat!

TÜRKİYE'NİN adını dünya piyasasında ancak kaza, hastalık ve cahillik istatistikleri gibi ters yarış alanlarında derece alarak duyurabildiğimiz şu günlerde bereket versin Sadun Boro namında bir vatandaşımız Kismet adlı yelkenlisiyle dünya turunu tamamladı da milletçe öğünecek bir şey bulduk.

Bir aydanberi bu yurtdaşımızın üstüne yağmur gibi alışı ve aherin yağıyor. Resmi kutlamalar, gayri resmi kutlamalar, yarı resmi kutlamalar... Karşılama törenleri, balolar, partiler... Arınanlar marınanlar... Arkadan tefrika...

Aslında bunlar az bile. Gençliğimde ben de yelkencilikle uğraşır, ara sıra yarışlarda derece alırdım. Yani yapılan işin önemini kavramama yarayacak kadar denizciliğim vardır. İnanın bana: Sadun Boro kahramandır gerçekten.

Ancak, insan ister istemez düşünüyör:

— Bu deniz kahramanını milletçe o kadar yürekten alkışlıyoruz da, kara kahramanlarımızın niçin farkında bile değiliz?

«Hangi kara kahramanları?» demeyin. Bizim topraklarımızın üstü kahraman dolu. Hattâ denizbilir ki kahraman olmayanımız az.

Tipik bir vatandaş ele alalım. Sadi Boru koyalmı adını. Sırtını büyük aileye, büyük paraya, bü-

YELPAZE

REFİK ERDURAN

K I S M E T

yük kabiliyete dayanmamış, büyük yırtıcılıkla çevresinden çıkarlar da koparamayan, orta halli, orta eğitilmiş, orta zekâlı bir adamcağız olsun.

Kahramanlık tehlikelere göğüs germek değil midir?

Gelin şimdi Sadun Boro gibi ünlü kahramanları denizlerde bekleyen tehlikeleri Sadi Boru adlı ünsüz Türk vatandaşının karalarında her gün göğüslemek zorunda kalabileceği tehlikelerle karşılaştıralım.

FIRTINA :

Deniz azınca Sadun Boro yelkeni camadanla küçültüp kendini direğe bağlar, ya da büsbütün mayna edip kamaraya sığınır. Kismet fırtına geçinceye kadar denizde çalkınır durur, sonra yoluna devam eder.

Sadi Boru'nun ise ne belinden bağlanabileceği bir direği vardır, ne de içine sığınabileceği kamarası. Çalkantı geçinceye kadar bekleyecek hali de yoktur; ailenin ihtiyaçları açık kuş yavrusu gagaları gibi çığırış boyuna. A-

damcağızın ayağının altında top- rak azdı mı, söz gelimi bir kriz yüzünden işinden atıldı mı, bat- tığı gündür.

KARAYA OTURMA :

Sadun Boro gibi akıllı denizci- ler karaya oturmazlar. Çünkü dünyanın bütün kıyılarını göste- ren, tek tek kayalara kadar her tehlikeyi belirten haritalar var- dır ellerinde.

Sadi Boru ise toplum içinde rotasını ister istemez körlemesi- ne çızmaktadır. Çünkü toplum o- laylarının haritası çok güçlü ya da çok akıllı kişilerin tekelinde- dir. Zavalı Boru değil onbin mil ileride, on gün ötede ne bulun- duğunu bile bilmez.

ÇARPIŞMA :

Bu da denizde dikkatli olmak- la önlenilecek bir ihtimaldir. Üstelik karanlık, sis, tipi gibi gö- rüş mesafesini kısaltan durum- larda denizciye yardımcı olacak bir sürü teknik araç vardır. Her şeye rağmen bir çarpışma olur- sa iki teknedekiler birbirine yar- dım eder, gerekirse telsizle baş- ka tekneleri olay yerine çağırır-

lar. Cıvarda bulunup çağırışı alan teknelerin yardımı koşması hem kanun emri, hem de gelenektir.

Sadi Boru kendinden güçlü bi- riyle çarpışsa, meselâ bir çıkar çatışması yüzünden mahkemeye ya da karakola düşse, kimseler yardımına koşmaz. Tersine, ken- dine çarpan adam onu bir an ön- ce dibe göndermek için elinden geleni yapar. Hattâ, cıvardakile- ri azıcık tavlayabiliyorsa, o yön- de çevreden yardım da görür.

CANAVARLAR :

Ahtapotlar, barakudalar, köpek balıkları falan tehlikeli yaratık- larıdır ama denize düşmezseniz kendileriyle tanışmazsınız. Tek- nelere tırmadıkları işitilmezmiş- tir.

Oysa Sadi Boru'nun kara cana- varlarıyla burun buruna gelme- si için hiçbir yerden düşmesi ge- rekmez; onların arasında yaşa- maktadır zaten.

(Kara canavarlarının kimler ol- duğunu sorarsanız size söyleye- cek sözüm yok. Rotanızı devam! Yalnız aklınızı ödünç verin de bir gece rahat uyuyayım...)

Evet dostlar, Sadun Boro'nun gerçekten büyük başarısını cömertçe alkışlayalım ama Sadi Boru'ları da büsbütün unuttu- nuz.

Onların kismetlerinin yanında Kismet yelkenlisi transatlantik sayılır.

Refik ERDURAN

— Sineklerle mücadele başladı. —

Yazısız

KARAGÖZ'ÜN KAPTANLIĞI

AZİZ NESİN

KIŞILAR :

HACİVAT — KARAGÖZ — GENEL MÜDÜR — HOSTES — I. ZENNE — II. ZENNE — ERMENİ TERCÜMAN — HARİKA ÇOCUK — YAĞCI — TERCÜMAN (Kekeme) — DÜMENCI.

(Göstermelik, yamalı, eski bir gemidir)

GİRİŞ

HACİVAT (Aşağıdaki manzumeyi okuyarak perdeye gelir.)

Ne zaman gözleri mestâne gelir hatırıma
Özü düşman, sözü dostane gelir hatırıma

Durmadan yükseliyor derse biri, bizde hayat
Neye bilmem ki fakirhane gelir hatırıma

Ne zaman hürriyete dair iki lâf etse biri,
Kaç zamandır yenilen nane gelir hatırıma

Yürüyor işlerimiz hızlı, çabuk dersen eğer
Buna örnek diye postane gelir hatırıma

Yolunur kaz gibi aptalca bir âşık aranır
Kendi ismim geliyor, ya ne gelir hatırıma?

Hay haaaak!...
Hay haaaak!...

KARAGÖZ (Pencereden) —
Avanak!
Gevezeliği bırak,
Önüne bak!

(Hacivat'ın ayağı takılır, sendeler. Perde gazelinin okur.)

İşbu meydan başkadır, Şeyh Küşteri meydanıdır
Sanmayın oy avlanan bir müşteri meydanıdır

Perdemiz naylon değildir, âr ü namus perdesi
Söyleyen dil perdemizden herkesin vicdanıdır

Milliyet gazetesinin 1968 Ali Naci Karacan Yarışmasında birincilik armağanını kazanan Aziz Nesin'in
Karagöz'ün Kaptanlığı
Karagöz'ün Berberliği
Karagöz'ün Antrenörlüğü
adlı üç Karagöz oyununu sırasıyla yayınlıyacağımızı övünçle bildiririz.

Kissamızdan hisseler, çok ders-i ibret almalı
Yoksa taşlaşmış beyinler kendinin zindandır

Güldürür sözler deriz amma ki gerçek söyleriz
Kim alınsa yergimizden toplumun nadanıdır.

Söyleyip söylemeye, elleyip elleşmeye, dille-nip dilleşmeye, güllüp güllüşmeye başlamadan önce, Hazret-i iktidara selâm ve aleyküm selâm, bütünümüz eksikse de sayılır tamam, işte o kadar ves-selâm... (Topçu komutanı gibi seslenir) Oğlum İsmail Hakkı!... Neredesin huzur hakkı!... Gelse-ne muzur Hakkı!... (Komut verir) Üç barut hakkın... Tihlaaa, tihlaaa, sıhlaaaaa!... Di haydi meylâm rast getire!... Ateeee!... (Bir top gürültüsü).

Halk içinde muteber bir nesne yok devlet gibi,
Olmaya devlet cihanda bir rahat koltuk gibi

denildiği üzere, şu Küşteri alanında bana bir kafa dengi olsa, nato kafa nato mermer olsa, ol-dukça Amerikanca bilse, velkam velkam, okey mokey diyebilse, biraz frenkçe bilse...

KARAGÖZ (Pencereden) — Biraz İngilizce, biraz Almanca... (Garson gibi bağırır) Az pilâv ve-eer, fasulyeli olsun... Milletvekili mi arıy-or-sun ulan, az İngilizce, az Fransızca bilsin...

HACİVAT — Biraz İngilizce bilse...

KARAGÖZ (Pencereden) — Birazıcık da Türkçe bilse...

HACİVAT — Dolardan dövizden anlasa...

KARAGÖZ (Pencereden) — Fındıktan cevizden anlasa...

HACİVAT — Tüzükten yüzükten anlasa... Kese-den, kasadan, anayasadan anlasa...

KARAGÖZ (Pencereden) — Babayasadın da an-lasa...

Avrupa'ya leblebi ihraç ettik. — Gazeteler —

— Rakı da alın, leblebi ile iyi gider!...

HACİVAT — Alışverişe başlasak, gidış gelişe baş-lasak... Ben söylesem, o dinlese... O dinlese ben söylesem... O sussa ben konuşsam, ben konuşsam o sussa...

KARAGÖZ (Pencereden) — Herif patlar ulan...

HACİVAT — Ben söylesem, ben söylesem, ben söylesem...

KARAGÖZ (Pencereden) — O da dinlese... Vay sersem!...

HACİVAT — Böylece, sizler de neşenizi bulup dört köşe olmanız...

Alı bana her şeyden önce
Bir eğlence, bir eğlence...
Yâr bana bir eğlence
Medet, yâr bana bir eğlence...

KARAGÖZ (Pencereden) — Patlama, geliyorum.

HACİVAT — O sussa ben ko-nuşsam, ben konuşsam o sussa... Yâr bana bir eğlence...

KARAGÖZ (Pencereden) — Anlaşıldı, Hacı cav-cav aday olmuş...

HACİVAT — Yâr bana bir eğlence...

KARAGÖZ — Oy avcılığına başlamış bile... (Ka-ragöz pencereden atlar) Bağırıp durma kapı-nın önünde yahu... Tepedeki köşkte beyefen-di uyuyor.

HACİVAT — Yâr bana bir eğlence...

KARAGÖZ — Sen lâf anlamanız mısın, beyefendi uyuyor diyorum sana... Beyefendi daha uyku-yu dalahı üç yıl bile olmadı.

HACİVAT — Yâr bana bir eğlence...

SÖYLEŞİ

KARAGÖZ — Burası seçim meydanı mı da bağı-rıp duruyorsun, burası Küşteri meydanı...

HACİVAT — Aman Karagözüm, sen hâlâ koydu-ğum yerde otluyorsun.

KARAGÖZ — Ulan sen daha çayır çimen yer bul-dun da neden haber vermiyorsun? (Tokatlar)

Burası Küşteri meydanı değil mi?

HACİVAT — Doğru... O eskidendi. Şimdi bu mey-danın adı değişti.

KARAGÖZ — Ne oldu? At meydanı mı?

HACİVAT — Doğru, O eskidendi.

KARAGÖZ — Şimdi ne oldu?

HACİVAT — Demokrasi meydanı oldu...

KARAGÖZ — Peki, şu yanda eskiden Hergele meydanı vardı, o ne oldu?

HACİVAT — O da, efendime söyleyeyim, Hürri-yet meydanı oldu.

KARAGÖZ — Nerden belli burasının hürriyet meydanı olduğu?

HACİVAT — Baksana Karagözüm, her şeyinden belli işte, öntü kapalı duvar, arkası kapalı du-var, yanı kapalı duvar, altı kapalı duvar, üs-tü kapalı duvar...

KARAGÖZ — Yeter be, boğulacağım... Peki, ne den böyle kapadılar?

HACİVAT — Korendör olmasın diye...

KARAGÖZ — Koridor olmasın diye mi?

HACİVAT — Hayır efendim... Yâni, cereyan ol-masın diye...

KARAGÖZ — Burası elektrik santrali mi da ce-reyan olacak?

HACİVAT — Doğru Karagözüm, bu cereyan başka cereyan. Yâni, akım...

KARAGÖZ — Olsa ne olur, nefes alırız be...

HACİVAT — Olmaz... (Hapsirir) Akım olursa, a-şırı akım olur sonra... (Üstüste hapsirir) Son-ra vatandaşlar da nezle olur, soğuk alır...

(Üstüste hapsirir).

KARAGÖZ — Çok yaşa Hacivat... (Hapsirir).

HACİVAT — Aman yavaş hapsir...

KARAGÖZ — Neden be?

HACİVAT — Duyarlarsa, açık delik kalmış diye tıkarlar...

KARAGÖZ — Delik yasak mı be?

HACİVAT — Bütçeden başka yerde delik olma-yacak...

KARAGÖZ — Ya benim cebim de delik... (Hap-sirir).

HACİVAT — Aman yavaş hapsir, duymasınlar...

(Karagöz yavaş hapsirir) Aman daha yavaş... (Daha yavaş hapsirir) Aman, daha, daha ya-vaş, (Hacivat da hapsirir).

KARAGÖZ — Yavaş Hacivat, (Hapsirir).

HACİVAT — Daha daha daha yavaş... Hapşırır).

KARAGÖZ — Yavaş Hacivat...

(İkisi de gitlikçe yavaş, daha az sesli hapşır, mayaya başlarlar). Bu ne be! Ulan fısıldayarak hapşırılır mı? Dedikodu mu yapıyoruz, hapşırıyor muyuz?... (İkisi birden yüksek hapşırırlar) Çok yaşa Hacivat... (Hapşırır).

HACİVAT — Yok yaşınsın demokrasi...

KARAGÖZ — Ulan, demokrasi hapşırmadı ki, ben hapşırdım... (Hapşırır).

HACİVAT — Demokrasi çok yaşa!... Sen de benim gibi bağır Karagözüm. (Hapşırır).

KARAGÖZ — Demokrasi çok yaşa...

(İkisi birden tempoyla, «demokrasi çok yaşa» diye bağırırken tempo maçlardaki takım kışkırtıcılığına döner). Ya ya ya, şa şa şa, demokrasi demokrasi çok yaşa... Cimbom bom, cimbom bom... Demokrasi demokrasi çok yaşa...

KARAGÖZ — Hapşırır diye demokrasiyi kapamazlar mı?

HACİVAT — Kapamazlar.

KARAGÖZ — Neden?

HACİVAT — Çünkü demokrasi, gözle görülmez, yenilmez, koklanmaz, duyulmaz...

KARAGÖZ — Ulan şuna yok desene be!...

HACİVAT — Aman Hacivat, o nasıl söz?... Duyarlarsa tıkarlar. (Hapşırır).

KARAGÖZ — Demokrasi çok yaşa... Yenmez, içilmez, koklanmaz, tutulmaz...

HACİVAT — Ruh gibi, ruh...

KARAGÖZ — Öyleyse ruh çağıralım... Nane ruhu olsa koklanır hiç olmazsa. Peki nedir bu demokrasi?

HACİVAT — Çok iyi bişeydir.

KARAGÖZ — Yâni kadın göbeği gibi mi?

HACİVAT — Daha da iyi...

KARAGÖZ — Öyleyse senin sık sık yediğin vezir parmağı gibi olacak.

HACİVAT — Ondan da iyi...

KARAGÖZ — Söylesene be, neden iyi olduğunu?

HACİVAT — Çünkü Karagözüm, bir memleketle demokrasi olursa, o memleketle partiler çok olur...

KARAGÖZ — Çok mu olur? Peki, nerde çokluk olursa, efendime söyleyeyim, orda şey olur demezler mi?

HACİVAT — Şey olmasına şey olur ama, yine şeyi şaparlar... Çünkü her kaidenin bir istisnası vardır.

KARAGÖZ — Kadri Ağanın muskası mı vardır?

HACİVAT — Değil Karagözüm, her kaidenin istisnası vardır diyorum.

KARAGÖZ — Anladım, sizin evde kabak muskası var, bizim evde patlıcan oturtması...

HACİVAT — Canım Karagözüm, sen lâf anlamaz mısın?

KARAGÖZ — Anlarım.

HACİVAT — Nereden anlar-sın?

KARAGÖZ — Lâkırdsına göre...

HACİVAT — Kulagını ver bana...

KARAGÖZ — Veremem, bana lâzım...

HACİVAT — Canım efendim, benim kulağım sende...

KARAGÖZ — Senin ağzın burnuna denk, kulakların trampet çalıyor da ondan...

HACİVAT — Canım Karagözüm, sen Türkçe bilmez misin?

KARAGÖZ — Ulan ben gazetelerin spor muhabiri miyim, elbette bilirim.

Gecekondu sakini!

HACİVAT — Bilirsen dinle: Her kaidenin bir istisnası vardır, diyorum.

KARAGÖZ — Böyle söylesene, şimdi anladım işte... Ama inanmam.

HACİVAT — Neden?

KARAGÖZ — Her Kadri'nin bir sineması vardır diyorsun, olur mu?... O senin söylediğin sinemacı Kadri...

HACİVAT — Yâni Karagözüm... Çokluk olan yerde şey olur sözü demokrasi için değil... Demokrasi olunca partiler çok olur...

KARAGÖZ — Eee?

HACİVAT — Bir partiye girersin... O partide dikey tutturamazsan, haydi ordan başka partiye aktarma... Orda da dikey tutturamazsan, haydi başkasına aktarma...

KARAGÖZ — Üsküdar'dan Beşiktaş'a aktarma... Haydi, Bebek'ten, Beykoz'a aktarma... Ulan, dilenci vapuru gibi herif be...

HACİVAT — Sonra ordan öbürüne aktarma...

KARAGÖZ — Öbüründen berikine aktarma... Ulan, bir yerde otursan dibin midye mi tutar?

HACİVAT — Sonra ordan ötekine aktarma... İşte böyle böyle, şu fânî dünyada üç günlük ömrümüzü safayı hatırla geçer.

KARAGÖZ — Ben geçirmem.

HACİVAT — Neden?

KARAGÖZ — Üç günlük sıpalı katırı ben ne yapayım be? Şimdi burası demokrasi meydanı mı?

HACİVAT — Evet... Bu meydan dört yol ağzıdır Karagözüm... Gördün mü, bak, dört cadde var...

KARAGÖZ — Şu tozdan dumandan göz gözü görmeyen yer ne caddesi?

HACİVAT — Orası Vatan Caddesi...

KARAGÖZ — Ya şu bozuk, kaldırımsız cadde?

HACİVAT — Orası Cumhuriyet Caddesi...

KARAGÖZ — Peki, şu su birikintili, çamurlu cadde hangisi?

HACİVAT — O mu? O, Millet Caddesi...

KARAGÖZ — Peki, şu yandaki?

HACİVAT — Hürriyet Caddesi...

KARAGÖZ — Bak, işte o bel-li...

HACİVAT — Nerden belli?...

KARAGÖZ — Baksana, sonu çıkmaz sokak da ondan... Ulan, bir çıkar yolu yok mu bunun? (Vurur, Hacivat gider.) Sen gidersin de ben burda durur muyum? Beni buraya iktidar tutkısıyla koltuğa yapıştırmadılar ya... Ben de gider, çekilirim sine-i millete... (Türkü söyler) Aç sineni ben geldim...

(Devamı var)

Aziz NESİN

Bir Suudi emiri 18 cariyesi ile dinlenmek için İstanbul'a geldi. — Gazeteler —

DOKTOR Feyyaz, muayene odasında, ellerini ensesinin üstünde birbirine bağlayarak kollarını, ayaklarını gere gere esnedi. Sonra cıgara paketine uzanıp bir Yeniharman aldı. O sırada oda kapaşı vuruldu. Hemşire içeri girerek: — Efendim, bir hasta geldi, dedi. Doktor Feyyaz, ok gibi yerinden fırladı:

— Al, al, çabuk içeriye al.. Bu-
raya buyursun...

Ve ellerini uğuşturaya başladı. Gözlerinin içi güllüyordu.

Kucağında, beş, altı yaşlarında çocuğu ile, enikonu sık gıyınmış bir kadın odadan içeriye girdi. Çocuğu bir iskemleye oturtuktan sonra ağlamaktan kızarımış gözlerini kurula-
yıp doktora doğru döndü:

— Affedersiniz, dedi. Sizi rahatsız ediyorum. Ah, başıma gelenleri bir bilseniz doktorcuğum...

— Geçmiş olsun hanımefendi.. Rahatsızlığınız nedir?

— Ben değil efendim... Yavrumun hayatı tehlikede...

Doktor Feyyaz, bakışlarını, iskemlede sessiz sedasız oturan çocuğa çevirdi. Çocuğun, boynundan yukarı, kocaman bezlerle tamamen sarılmıştı. Yüzü görünmüyordu. Çenesinin altında, biraz gevşek bırakılmış yerden güllükle nefes alıyordu. Doktor, merakla sordu:

— Çocuğun nesi var hanımefendi-
ciğim?...

— Ah, nasıl anlatayım, bilmem ki... Hikâyesi pek meraklı... Başınızı da ağrıtmak istemiyorum ama...

— Hayır, rica ederim... Bizim gö-
revimiz, hastalarımızın dertlerini dinlemek, onların üzüntüleriyle can-
dan ilgilenmektir. Buyurun, anlatın efendim...

Kadın, bir kanapeye ilâşerek, önce çocuğunu uzun uzun süzdü. Sonra sesi heyecandan titreyerek anlatma-
ya başladı:

— Efendim, ben zeytinyağı ihra-
catçısı, Ayvalık tüccarlarından Se-
zal beyin eşiyim. Nişantaşı'nda otu-
ruruz. Başımıza bu iş gelmeden ö-
nce, çok mutlu bir hayatımız vardı. Kocanı, eski eserlere, ne antikaya faz-
lasıyla düşkündür. Evimizin içi, val-
lahi Luvr müzesinden farksız. A-
man efendim, ne heykeller, ne biblo-
lar, ne çanak çömlekler, ne antika
ağzıklar, ne halılar, ne tesbihler,
nargileler, seccadeler, neier yok, ne-
ler...

Bizim beyin, antıkaya bu kadar meraklı olduğunu bilenler, ellerine nâdide bir parça geçti miydi, hemen soluğu bizde alırlar.

Efendim, bir kaç ay önce Şam'da-
ki bir ahpabımızdan, çok enteresan

bir mektup aldık. Affedersiniz, Ha-
runürreşid'in oturağı Şam'da meza-
da çıkarılacakmış. Bizimki bunu ö-
ğrenir öğrenmez, sevincinden deliye
döndü. Hemen uçağa atıldığı gibi,
soluğu Şam'da aldı. Orada mezada
katılmış. Birçok istekli arasında, bi-
zimki daha fazla arttırdığından, otu-
rak kendi üzerinde kalmış. Yanında
fazla parası olmadığı için, biraz ka-
paro vermiş. Şam Konsolosluğunun
kefaletini de sağlamış. Türkiye'ye
döndü. Sonracığıma, hemen Anka-
ra'ya koşup, Maliye Bakanlığından
22.000 dolarlık döviz istedi.

Bizim beyin, her yerde sözü ge-
çer. Hiçbir yerde onu kırmazlar. A-
ma bu sefer epeyce zorluk çekmiş.
Oturak ithaline dair kotada bir tah-
sis yokmuş. «Elimizde fazla döviz
yok. Mevcut döviz, ancak ihtiyaç
maddelerinin ithalinde kullanıyoruz»
 demişler. Bizimki de «Asıl ihtiyaç
maddesi budur. Tarihi değeri büyük
bir eser kazanacağız.» diye ısrar et-
miş. Bunun üzerine «İthalatı zarurî zi-
rnat âletleri» faslından 22.000 dolar
vermişler. Bizimki de döviz aldığı
gibi, tekrar Şam'a koştu. Oturağı
kucakladığı gibi Pan American'ın
İstanbul'a geldi.

Doktor Feyyaz, hikâye ile pek il-
gilenmişti. Güllümsüyordu. Kadını an-
latmaya devam etti:

— Efendim, ayyıptır söylemesi, o
oturak eve getirildiği zaman, yapı-
lan töreni bir görmeliydiniz. Antika
meraklısı ne kadar ahpabımız var-
sa, hepsi davet edildi. Şampanyalar
açıldı. Uygarlığın, çağ çağ gelişme-
si incelendi. Memlekete, böyle bü-
yük değerde bir tarih eseri kazan-
dıldığı için, yüksek makamlara te-
şekkür ve bağlılık telgrafları çekil-

di. Sonunda da, cevizden yapılmış
bir sehpa üstüne konan tarihi otu-
rak sehpa ile birlikte salonun baş
köşesine yerleştirildi.

Gel zaman, git zaman, artık bizim
beyin keyfini sizlere anlatamam. Ak-
şam olmaz mı, hafif bir tüy fırçay-
la oturağın içini, dışını fırçalar, to-
zunu alır, saatlerce onu hayran hay-
ran seyredirdi. Kocam, sevdiği şey-
lerle meşgul oluyor, avunuyor diye
ben de çok mutluydum. Ama, bu
mutluluğumuzun günün birinde sar-
ılacağını nereden aklıma getireyim?

Doktor Feyyaz:

— Çok haklısınız hanımefendi, de-
di. Ama, işin sonunu pek merak e-
diyordum.

Kadın anlattı:

— Bizim, Ero adında bir oğlumuz
var. İşte şu maskara... Ele, avuçta
sığar şey değil doktor bey. Sokağa
çıkarak mahalle çocuklarıyla oynay-
ıp arsız olur diye, evde dadılar tut-
tuk. Elektrikli trenler, kurma ayı-
lar, üç tekerlekli bisikletler, tahta-
ravalliler, uzun lâfın kıyası, almadık
şey bırakmadık.

Ama, ne yalan söyleyeyim, babası
iyice şımarttı oğlanı. Bu sabah ben
biraz korseciye kadar çıkmıştım. Ço-
cuk da, yanında kimse yokken, önü-
ne bir gazete almış. Gazetede ki re-
simlere bakarken, bilmem neredo
yapılan bir törende, silindir şapkalı
adamlar görmüş. Çocuk bu ya!...
Hemen aklına Harûnürreşid'in otu-
rağı gelmiş. Sen git, bir koşu sei-
panın üstünden oturağı al. Büyük a-
dam öldüm diyerekten kafana geçir.
Hem de oturağın kenarı, tıpatıp ka-
fasının kenarına denk gelmez mi?
Zorla kafasını sokmuş. Ama sonra-
dan nefes alamayınca, başlamış ba-

ğırma... O vakit dadısı bir koşu
gelmiş, sonra da ben geldim. Aman
Yarabbi, bir de ne göreyim? Oğlan
ciyak ciyak bağıyor. Hemen baba-
sına telefon ettim. O da nefes ne-
fese geldi. Çocuk boğulacak diye ak-
lım çıkıyor. Ama, kör olasıca herif,
çocuğu unutup da, «Oturak da otu-
rak» diye tutturmaz mı? Hani, ilk
yapılacak iş, bir çekiçle oturağı kı-
rıp, yavrumuzu kurtarmak. Anıa
bey, bir türlü buna razı olmaz.
«310.000 liraya mal olmuş bir tarih
eserini, ben hiçbir şeye feda ede-
mem» deyip duruyor. Başından çı-
karmaya uğraştıkça, oğlan avaz a-
vaz bağıyor. Kulaklarının altına zey-
tinyağı sürdük. Kantoron yağı sür-
dük. Sabun sürdük. Hiç birisi kâr
etmedi. Sonunda kalkıp size geldik.
Artık siz bilirsiniz doktorcuğum. Bu
oturağı kırmadan, yavrumun boynu-
nu, kulağını zedeledimden bizi bu
dertten kurtarırsanız, dünya ve ah-
ret size minnettar olacağız efendim.

Doktor yerinden kalkıp cam dö-
lapta duran vazelin şişesini aldı. Gü-
lümseyerek hastanın yanına geldi.
Çocuğun başındaki bezleri çözmeye
başladı.

Erol, gene ağlıyordu:

— Anne beee el... Babamı hiç
sevmiyorum ben... Şu oturak başım-
dan çıksın da, görün siz... Babamı
partiden koğduracağım.

— Nasıl koğduracağsın evlâdım?
— Zeytinyağına, fabrikada makina
yağı karıştırıyor diyeceğim.

— A evlâdım, zeytinyağına makina
yağı karıştırmakla insanı partiden
koğarlarmı? Kimse sesini bile çı-
karmaz. Hem sen öyle şeylere ne ku-
rışıyorsun bakayım? Sonra senin ağ-
zına biber korum.

— Biraz zor korsun sen... Başım-
dan şu oturak çıksın da, ben size
gösteririm.

— Gösterip de ne yapacaksın yu-
murcak? Hadi sus bakayım...

Doktor Feyyaz, çocuğu boynundan
yakalayıp kulaklarının arkasını pa-
mukla vazelinlemeye başladı. Mu-
yenehanenin karşısındaki tütlüclü-
nin radyosunda da «Ufacık, tefecik-
tin. Yememiş gözlerin vardı» şarkısı
çalınıyordu.

Adnan VELİ

✱

İçerde kimse kalmayınca

Yeni Yunan Anayasasına göre, Ba-
kanlar dışardan seçilecekmiş.

Eh, hayırlı olsun. İçerden seçe-
ler daha iyi olurdu ama, içerdeki-
rin kimi tüydü, kimi sürüldü. Cuna-
ta, Bakan olacak yeteri kadar ada-
mı nereden bulsun?

Bu mayıs Paris'te...

NİMET ARZIK

— 4 —

İla konuştu, ha konuşacak... Niha-yet, cuma günü «Devlet Başkanı sa-at sekizde, Fransız halkına hitap e-decek» diye, kırk kere anons edil-dikten sonra değişik boyada, de-ğişik dudaklarla, karşımıza bir De Gaulle hayâleti çıktı... Bile bile, yor-gunluğunu, yaşlılığını, Fransız top-lumunun rikkatline seren bir hayâ-let... «Balun sizin uğrunuzda nice yaşlandım, nice hırpalandım» diyor-du her tutumu hayâletin, ve fakat son derece kurnaz gözleri vardı, İn-önü'vâri, burğu burğu bakan...

Heyecanlıydı De Gaulle. Hafiften titriyordu ve bu titremeyi lehine kullanıyordu...

Söylediği... Havaydı... Ama o ha-vayı, Fransa'nın bütün büyük ya-zarlarına parmak ısırtacak bir Fran-sızcayla ifade ediyordu. Fransa'yı ö-zünün etrafına dolanmağa dâvet e-di-yordu sınıksız!

«Evet toplum yenilenmek ihtiya-cındaydı. Gereken reformlar yapıla-caktı...»

(Tabii De Gaulle yapacaktı, baş-kası değil!) Bunları yapmak için gü-ven istiyordu. Bir referanduma git-meğe karar vermişti. Referandumda, işinin müessesese ortaklık mesele-si bahis konusu edilecekti...

Büyük aktör, sesini titretti, gözü-nü yasarttı, eski kurtarıcılığını can-landırdı, fizik kırık döküklüğünü Fransa'nın önüne serdi Fransız ka-dımının, şövalreksizliğe hayranlığı ü-zerine oynadı... Önce ona hitap etti, sonra Fransız erkeğine... (İler za-man böyle yaparmış)...

«François, Français...»

Hayranlıkla beyaz ekrani seyredi-yordum. Muhakkak ki büyük bir politikacıydı De Gaulle. Belki eskiden büyük devlet adamıydı da... Şu çağında politikacılığı devlet adam-lığına üstündü... Yanımda bir Fran-sız ayağa kalktı. Ve elini, televizyon perdesinde kendisine cevap verme-yecek De Gaulle'e uzatarak:

«Vieux sénéle, amoureux de lui-même...» diye hırçınlandı.

«Kendi kendine âşık, ihtiyar bunak...»

Bunaklığı bilmem... Herkesin bir yaştan sonra beyinde kan trafiği aksar... Kendi kendine âşık, evet... Tepeden tırnağa kadar!

Bu adam Fransa'yı kurtarmıştı... Fransa'yı kafasındaki «büyük Fran-sa» hayâline göre şartlamak iste-mişti... Çok şeyi de kısıtlamıştı. Fransa'da bugün istenilen, müşterek imkânların, hakların çoğu, «Front papulaires» in iktidarı zamanı, İkin-ci Dünya Harbinden önce, mevcut-tu. Fransa bunu unutmuyordu.

De Gaulle'in kurduğu paternalist (pederşahi rejim), bunları kimseye unutturamıştı...

Fransa'nın istediği, De Gaulle'in bahsettiği reformlar değildi artık. Yâni, eski dünyasının şurasını bu-rasını yontmak değildi. Fransa yeppe-ni bir dünya istiyordu. De Gaulle bütün zekâsına ve kültürüne ra-ğmen, başka devrin adamıydı. Başka devirde yetişmişti... Ve onun için de politikacı gibi hareket ediyordu. Bir taraftan talebeyle işçiyi birbiri-ne düşürmek için çaba sarfediyordu. Halbuki, talebeyle işçinin hareketi, müşterek değil, paralel hareketti. «Referandum yapacağım» dedi, ar-kasından vazgeçti. Zaman kazanmak istiyordu.

«Maskaralıklara hayır, reformlara evet» dedi, arkadan gitti, orduyla te-masa geçti...

Son çare olarak da «seçim» yapı-pacağım dedi. (Kazanma şansı da var-dır. Çıkarları yerleşmiş zümrelere layanarak...)

Kültürlü adam olduğu için formül bulmakta güçlük çekmiyordu:

«Fransa'nın çıkar yolu, ne kapita-lizm ne sosyalizmdir» falan...

Önce «Dö Gölizm» di Fransa'nın çıkar yolu, ama kimseye yetmiyor-du Dö Gölizm!...

Çok uzun zaman iktidarda kalmış-tı, kopmuştu toplumlardan; zaten her zaman psikolojikman kopuktu... Tarihin büyük sahnelerini yaşamak için sahneye çıkmalı, sonra yok ol-malıydı. Ressam David'in tören tab-lolarını hatırlatan bir havası var-dı!...

Fransız halkını bilmeliydi. Fran-sa'ya en büyük dozajda sosyal ada-let lâzımdı, aynı zamanda en geniş ferdi hürriyetler...

Yeni bir Avrupa'nın kurulmasını istiyordu Fransa, Amerika'nın orga-nizasyon ve yaratma üstünlüğünün kompleksinden kurtulmuş bir Avru-pa'nın!

De Gaulle anlamasa bile, De Gaul-le istemese bile, De Gaulle'e ra-ğmen, Fransa önyak rolünü oynaya-caktı...

Seçimde o kazansa bile, bazı de-ğişimleri ancak geciktirebilirdi, o kadar!...

Başbakan Pompidu hesabında ya-nılmıştı. Zannetmişti ki, televizyon-da, talebe hareketlerinin canavar «başbuğlarını» kamu oyunun karşı-sına çıkarırsa, kamu oyu, canavar başbuğlara yüz çevirecek ve kendi-sine güllükükler yollayacak...

Karşılarına «bir kuşak» öncesin-den üç «vétéran» çıkardı!... Bunların

Yazısız

bir tanesi, «France-Soir» un mümes-siliydi ve gençlere sempatisini bıyık altından belli ediyordu ister iste-mez. Diğer ikisi, klâsik «iktidar sa-vunucusu» tipindeydiler, hani şa-sansür falan heyetinde olan tipen! Gençler, eski kuşağa resmen kök söktürdüler... Yalnız pervasızlıkla-ryla değil, kültürleriyle, bilgileryle,

diyaletiklerinin sağlambığıyla... E-vet kök söktürdüler... Ve De Gaulle için hazırlanmak istenen huşu hava-sı hazırlanamadı...

İşte bunlar, nizamın ve düzenin düşmanı canavarlardı, ancak stzi bu canavarların elinde, anlı şanlı, senelerin kuvvetli adamı De Gaulle kurtarabilir...

Gençlik ayrıca bir güzelliştir. Gençlik ayrıca bir asaletir. İster iste-mez, kamu oyunun sempatisi, «genç horozlara» aktı, saygı değer «enkazlara» değil...

Genç ekip, meşhur ajitâtör Cohn-Bendit'ti, talebe teşekküllerinin baş-kanı; kapanık ifadeli Sauvageot'ydü, nahif yapıp bir arkadaşlarıyla bera-ber!

Hiçbirinin yaşı yirmi beşi aşma-mıştı. Cohn-Bendit, Amerikan film-lerinde «haylaz» tipini canlandırabilirdi, çilleriyle, kıpırlı saçlarıyla, masmavi, tavizsiz gözleriyle...

Başbakan Pompidu, uzun zaman iktidarın fil dışı kulesinde yaşamış-tı De Gaulle ile beraber, hesaplaya-mamıştı bütün bunları...

Karşı taraftan gençlere söyleyeceği tek şey vardı, ama o tek şey neden-se aklına gelmedi!...

«Sizleri bu seviyeye ulaştıran müesseseler, söylediğiniz kadar kö-tü olamaz...»

«Enkazlar» (les croulants) gerçek-ten fena kısırlıydılar. Her kaça-makta, her kaypaklıkta, genç Cohn-Bendit: «Soyez honnêtes» «Dürüst olun» diye karşılarına dikiliyordu...

Dinleyiciler gülmüşüyorlardı, tele-vizyonların başında...

Şimdi bırakın dar açılar... Bıra-kın sağ, solu, ortayı... Talebe hare-ketinin hareket noktası nedir, onu ele alalım:

İşçiler olaylara katılınca, ister iste-mez hareket mahiyet değiştirdi; politikleşti, ama tekrarlıyorum, iş-çiler öğrencilerle örgütlenmiş de-ğil-diler, onların hareketleri sadece «za-manda paraleldi»...

(Devamı var)

9

Tokat A.P. adayının Belediye Başkanlığı iptal edilip C.H.P.'ninki onaylandı. — Gazeteler —

EĞLENCELİK-EĞLENCELİK

SUAVİ SÜALP

EDEBİYAT DEYİP GEÇME! (Emile Zola)

BEDRETTİN ŞEVKET (1311 - 1356)

MULAZAHAT ROMANINDAN
Teşrinisanın iptidasında Recai beyin kaleminden istirdadını lüzum görmüş ve Musul'a becaşısını evrak kaleminden geçirip kendisine tebliğ eylemişlerdi. Vakıa Recai beyin Musul hakkında bir fikri şahsı varit bulunuyordu, lakin ve mamafih İstanbul'un havayı tebdilinden geçmek ve ruhi zemininde başka bir diyara göç eylemek Recai beye pek ruhu kalbi fevranlıydı. Simendiferin lâ-yemut dumanı arasında didelerini ufkı namütenahiye diken zatı şerif, heyezanı inşirah-bağış bir halde mükeyyifat sigarasından tütürerek ruhu bibeherliğine bir çarei halâs arar gibiydi. Netice kelâmının hulâsai meramına bir sükûneti recaif olması husulüne me-rakşanı recifelerine de bir ayrı lezaiz husu-sat eylemekle de mâtuf oluyordu. Trenin mü-tekaat istasyonlarda lenceri endez eylemesi sı-rasında bile Recai bey hiçbir hareketi haya-ta bikayit kalmakla telezüt etmiyordu. Gere-k esnafın canhıraş feryadı figanları, gerek hareket şakirdinin ziyayı hurşidini Recai bey nazargâhında tecelli etmemekle pek isabetli ve dirayetli bir azmi hayâl ve cezmi meyal içinde olduğunu belli eylivordu. Netice Musul'a vâsıl olduklarında Recai beyin bir haya-lâtı beden ve iradei vücut halinde trenden in-mesi ile bu rüyayı simendifer de hitam bul-muş oldu.

NECİBE NAHİT (1911 - 1967)

AKASYALAR AÇARKEN
Erenköy'nün insanın içine melûl bir haz verdiği gece Behzat sevdiği kadının gözyaşla-ryla sulanmış mektubunu okumaktan yorul-muş ve ağustos böceklerinin cızırtılarıyla göz-lelerini kapamış düşünüyordu. Yârabbi bu imkânsız aşk ve hicranla çarpan zavallı kalbi-ni şimdi bir el sanki sıkıştırıyordu. Sevmek,

Edebiyat bir kâğıt bir de kalemle yapı-lan sanattır. Her eline kalemi alan yazı-yazar fakat Edebiyatçı olamaz. Bunun tarihte çeşitli misalleri vardır. Şimdi Edebiyatın en çok sürümü olan (Roman) türünün üç ustasını burada size takdim ediyoruz. Bu heriflerden biri klâsik, biri romantik, biri de modern Edebiyatın şah-eserlerini yazmışlardır. Bu üç romancı-yı yabancılaşmış çekmişsiniz diye bizimki-lerden aldık. Okuyun bakalım biz mi haklıyız siz mi?...
— Nihal! Nihal! diye inledi. Sonra kendi sesini kendi dinledi. Birden iki dam-la kan verem ciğerlerinden ağzına gelip men-dile düştü. Kırık öksürüklerle sarsılan kol-tuktan zorla kalktı. Komşu köşkte çalan A-kasyalar açarken plâğı kulağına gelince Beh-zat haykırdı:
— Hayır! Hayır! kırım o plâğı! Çalma-yın! Çalmayın! Onun yerine bir bosonova koyun! dedi ve birden artık biten hayatını odanın ortasına düşmekle bitirdi. Plâk hâlâ çalıyor ve bir ağustos böceği Behzat'ın hâtra-defterine konmuş ötüyordu. Heyhat aşk ve hayat ne kadar da şeydi. Ya... Tereyâğ... Ertesi gün gün doğarken o evden çıkan bir tabut kimsenin bilmediği meçhul bir di-

yara gider gibi yapıyor ve bilmeyenler sadece: «— Zavallı kimbilir kim...» diye bu biten büyük aşkın son cevabını veriyorlardı âdeta... Neticede Behzat gitti bu aşk da bitti...
OKAN TANSU (1955 - Daha sağ)

MAVİ DUVAR

Niteligi bitmiş bir evrensellik içindeydi adam... Götürgenliğinin dışında değin tek o-lumlu yaşantısında kalıntısız bir doğrultuyla yaşamak ona tüm gelenekselliği içinde ilginç geliyordu. Dumanını burnunun ta içine ka-dar çektiği hôtümgerini elinden attı. Kadı-na bir sağımsal inek gibi baktı. Disiliğinin ya-nında sadece tüm vadimliğini veren bu ya-ratik ne kadar çekimseldi. Kolumun altında ki karanlık duyumsuz görüntü erkeğin iste-gine olumsuz bir nitelikte gelmiyordu. Ku-lağının rengindeki küpesini bir çekışte kop-a-ran erkek herotik bir sesle:
«— Kanatım» diyebilirdi sadece. İki hay-vanın soluşumlarının odanın üvütüsünde yap-tığı boğulmuş evrenin kuruluşundaki doğuşu-maların getirdiği bir karışım gibiydi. Alfadan betaya kadar geçen zaman içinde tüm itim-geçlikleriyle seviştiler. Erkeğin hormofilik hayatının varımlı aşaması kadının tüm grilli-gine karıştı. Dış acunun ilişkilerinin bitim-sel noktasında olan gerineçliklerinin aşaması bittiğinde kadın sadece:
«— Yeter» diyebilirdi.

Toplunun kaçaklı ilişkilerinin kurbanla-rı eğer bir anda açılan kapının ve odaya tüm doluşum halindeki polislerin görüntüsüyle et-kenlenmiş bir durumda kalakaldılar. Kadının kocası ivedi bir sesle:
«— Zina» dediği anda yaşantılarının bitti-ğini anladılar. Götürümsel bir durumda ka-rakola doğru yürüten erkek ve kadının elleri yaşamışın ıslaklığını taşıran değin mutlu-yular... Mutluydular... Mutluydular...

HEYETİ EDEBİYE KİMLERDEN TEŞEKKÜL EDER ?

Heyeti edebiyeye denen zevatı muhterem, hepsi kalem tutan kişilerden kurulmuştur. Bir eser-in edebi mi ebedi mi olduğunu tesbit eden bu heyet, bu işi ede-biyle yapmakla mükelleftir.

Kadrosu şöyledir:

1 — Başkan: Yetmiş yaşların-da redingot giyen, dazlık kafalı, uyuklayan ve tek bir diş kalmış Recai bey... (Veterinerlikten e-mekli).

2 — Umumi kâtip: Bahtiyar bey... Cebinde muhtelif boyda kurşun, boyalı, sabit ve bir çift dolma kalem bulunan, zayıf, mat-ruş, bir gözü şehla, kolalı yakalı ve dalgın bakışlı... (Eski Muame-lât mecmuası sahibi).

3 — Musahhih: Asaf bey... El-libeş yaşlarında hemoroitten muzdarip ve yüzünde daimi bir

acı hissi belli olan, sağ elinin baş parmağı kopya kaleminden bo-yanmış, Sümerbank kumaşından elbisesi ve Beykoz ayakkabısı gi-yen, gözlüklü... (Bir zamanlar Tanin gazetesinde gece sekreter-liği yapmış).

4 — Azâ: Şemsi bey... Kurunu vusta gazetesinin eski siyasi icmal yazarı... Topal... Harbi Umumi-den kalma bir tip... Göbekli...

Altmış yaşlarında... Günün onbeş saati uyur...

5 — Azâ: Vahdi bey... Sular i-daresinde mülhak sefliğinden e-mekli... Hayatında eski yazıdan başka yazı okumamış... Yetmiş-sekiz yaşında... Şeker hastalığın-dan şikâyetçi... Çayı sakarınle i-çen bir babalık...

6 — Azâ: Besim bey... Ruhیات üzerine ihtisas yapmış bol saçlı

hafif manyak... Elleri daima tit-reyen... Kırksekiz yaşında... Es-kiden erkek beraberliği yapmış. Şiirlerini (Dagalar) adlı kitabın-da toplamış, çok konuşan, ağız büyük, ince sesli bir tip...

7 — Azâ: Odacı Hurşit... Çay kahve pişirip odaları temizle-yen... Şaşırtıcı ve daima Yusuf ile Zeliha'yı okuyan, altı çocuk-lu, gelen eserleri geceleri okuyup heyet üyelerine anlatan biri...

İşte yukarda saydığımız mü-him kişiler bütün yazarların yaz-dığı roman, piyes, tetkik yazısı, hikâye kitabı, şiir kitabı ve her türlü edebî eseri okuyup basılıp basılamıyacağına ve edebi bir kıymeti olup olmadığına karar verirlir... Muhakkak ki bu heyet-in kararlarına hürmet etmek her yazarın vazifesidir...

EDEBİYATÇILARDAN SEÇME SÖZLER

Tahayyülâtı semavat nışyan ile mesrurdur. — İzzettin Kâmil.
Basiret kimine hazakat, kimine fazilettir. — Osman Fevzi.
Erbabı kalem tahrir eyledikçe muharrir olur. — Behçet Nâzi.
Yazana değil yazdırana bak. — Muharrir.

Ben de yazdım. — Kalem.
Bir eserin edebî olması için onu yazanın da edebi olması şart-tır. — Ahmet Edebi.

Onlar yola çıktılar ve... — Virgül.
Bir şey mi dediniz?... — Soru işaret.
Sonra Nermin dedi ki... — İki nokta üstüste.
Her cümlede bir fail vardır. — Polis.
Cahil kalmak istiyorsan al kazmayı durma kaz, Âlim olmak istiyorsan al kalemi durma yaz... — Gönül Yazar.
Hayatım bir romandır. — İkinci baskı.
Hem okudum hem de yazdım. — Okur yazar.
Eserimi gördünüz mü? — Maşallah kaç yaşında?
Bir cümle iki satır
Ahmet'i hatırlatır. — Hâtra defteri.

PAZARTESİ

Yanlışlık bizde

İki Haziran seçimlerine katılan bütün adayların yaptığı gibi, yeni Belediye Başkanımız da her ağzını açışta bol keseden atıyordu: «Her eve su vereceğim.»

Eh, seçimler sona erdi, üstad postu Belediye Sarayına serdi.

10 Haziran: Evlerden geçtik, şehirde su yok.

15 Haziran: Su yok.

17-20-22 Haziran: Su yok.

25-27-30 Haziran derken, koca ayı bitirdik şükür. Girdik Temmuz...

Temmuzun biri, üçü, beşi, yedisi: Mübareğin ne sesi var, ne kendisi!

Sayın Başkanın sözlerini, seçimin heyecanı ile biz yanlış anladık galiba. Her halde o, «Kazanmam suyu denizde göreceğiz» dedi; millet, «Su vereceğiz» anlayışını sevindi!

SALI

Öküz altında buzağı

Gençlik hareketlerine değinen profesör Adasal, «Dünyaya yaklaşan gök taşı, gençliği sınırlı yapıyor» demiş.

Fakültelerin işgal nedenini, sayın profesörden öğrenmiş olduk. Eğer sözü edilen göktaşı dünyamıza yaklaşmasaydı, gençler reform istemiyceklerdi.

Peki, yurt ve kitap sorunu?... «Efendim güneşteki lekeler, gençliği kitap fiatlarına karşı çıkmaya zorluyor.»

Ya gençlerin ilkokuldan üniversiteye kadar eğitimde devrim isteklerine ne dersiniz?

«Dünyamıza yakın yıldızlardaki patlamalar, gençliği devrimci yapıyor.»

Gördünüz mü sorunun çözümü ne kadar kolaymış. Çevreden bir patlama duydun mu, kullarını tukayıp başını göğe kaldıracaksın. Ama bunu becerebilmek için de, en azından bir profesör olacaksın.

ÇARŞAMBA

Bizdeki gibi...

Ülkeden ülkeye, ilçeden ilçeye fark vardır. Şu İngilizlerin yaptıklarına bakın hele... Halk yediden yetmişe el ele vermiş, bulundukları yeri ülkenin en temiz kasabası yapmak için seferberlik ilan etmiş.

İş mi yanı? Bunun benzerini yıllar önce gerçekleştirdik biz. Yediden yetmişe el ele verdik,

Plaj Güzeli Yarışması

No: 5 - Haylayf Plajı Güzeli: SABAHAT BENDEKABAHAT

BOY: 1.58

EN: 67

GÖĞÜS: 89

KALÇA: 90

GÖZ: Açık mavi.

SAÇLAR: Boyalı sarı.

SEVDİĞİ YEMEK: Erişte.

SEVDİĞİ RENK: Açık mavi.

EN BEĞENDİĞİ ARTİST: Erol Taş - Muallâ Sürer.

KİMIN YERİNDE OLMAK İSTER: Kendi bilir.

Haylayf Plajı güzeli Sabahat

Bendekabahat küçüklüğünde le-

gene düşmekten dolayı suya kar-

şı büyük istidadı olan, daha on

iki yaşında evden kaçıp gömlek-

le denize giren ve etrafında mü-

nasebetsiz kimselerin toplanma-

sına sebep olan, genç irisi bir

kızdır... Ortalama yaşı onbeşe

onsekiz arasında olan Sabahat,

bilhassa kalçalarının büyüklüğü

ile muhitinde Kavanoz Sabahat

namıyla anılır... Fakat kendine

laf atan erkeklerle çok zarif kü-

fürleri sıraladığından ona bir ke-

re laf atan bin kere pişman o-

lur... Bir sinema locasında sev-

gilişi şoför Opel Necati'den ilk

aşkın heyecanını tadan Sabahat

fazla heyecandan locadan düşe-

rek yaralanmış ve üç ay kolu al-

cılı yatmıştır... Sabahat'ın deni-

ze ve suya olan istidadını sezen

babası onu zengin evlerine çama-

sıra, temizliğe göndermiş; işte

Sabahat bu arada gittiği evler-

den birinin oğlu tarafından kir-

Sabahat Bendekabahat

letilmiştir... Sabahat kirini üç sabun ve üç paket deterjanla çı-

karımayla çalışmış, fakat vaziyeti çakan babası onu reddederek evden kovmuştur... Bir yerli film artisti pozuyla evden sokaklara düşen Sabahat kendini Haylayf Plajının civarında bir evde bulmuş ve kendine geldiğinde yanındaki yatan büyük birini görünce, «İmdaaaaa, erkek var!..» diye evden fırlayarak kendini Haylayf Plajının kumlarına atmıştır. İşte ondan sonra plajdan çıkmayan Sabahat kendine o civarda bir fabrikada iş bulmuş ve erkeklerden nefret etmeye başlamış, kendini sadece denize ve suya vermiştir...

Sabahat pazar günleri sabahtan akşama kadar plajdadır. Onu çok uzaktan bile herkes bir bakışta tanır... Bilhassa kalçalarının dolgunluğu yüzünden birçok kabine kapısını kırmıştır...

Denizde bilhassa arka üstü yüzmesiyle tanınan Sabahat fazla dalga yaptığından on milden yukarı yüzmesi yasaklanmıştır... Sabahat'ın yüzdüğü saatlerde fazla dalgayla karşı sandallar kıyıya çekilir... Sabahat ikide birde içini çekip, «Ah, zaten deniz kabahat» demektedir... Fakat bunun manasını soranlara da cevap vermez. Sadece ters ters bakar ve kabinesine doğru sahna sahna yürür... Sabahat son günlerde plajda çoluk çocuğa hikâye anlatmaya merak sarmıştır... Hadi hayırlısı...

ornamlara savaş açıp ülkeyi çöle çevirdik!

Kimsekin ruhu duymadığı gibi, seferberliği de hâlâ devam ettiriyoruz.

PERŞEMBE

Getire getire...

C.H.P. Bursa milletvekili Saadetin Çanga, önemli bir yurt sorununu Meclise getirmiş.

Simdi düşünün düşünün, üstad için en önemli yurt sorununun ne olduğunu bulun bakalım.

Öğrenci hareketleri hakkında genel görüşme açılmasını mı istemiş?

Hayır.

Eğitimde köklü reformlara girişmek için, görüşünü hükümete mi bildirmiş? Yoo...

Asayiş konusuna mı değinmiş? Değil.

Paşa paşa kürsiye çıkmış, «Beyler, millet filitreli sigara darlığından perişan oldu» demiş.

Evet beyler, millet gerçekten perişan oldu. Hele temsil ettiği milletten çok, filitreli sigarasını

düşüneler Meclise girdikten sonra!

CUMA

Onlar da şaşırıldı

Kız öğrencisini öpen öğretmenle, öğrencisine ilân-ı aşk eden öğretmen hakkında soruşturma açılmış.

Öğrencilerine karşı ne yapacaklarını, nasıl davranacaklarını, şu zavalı öğretmenler de şaşır-dılar.

Adamcağız dövse bir türlü, seve bir türlü.

Döver, köy köy, kent kent sürülür; öper, cezaevlerinde sürülür!

CUMARTESİ

Ekmeğin izinde

Baltimore'daki Beynelmillel Yemek Fuarında Türk yemekleri âdeta kapışılmış.

Münih'te açılan Türk lokantasının sahipleri, müşterilerine döner kebapı yetiştiremiyorlar.

İsveç'te kapışılan yiyecekler a-

rasında Türk baklavası başta geliyormuş.

Şiş kebabımız Viyana'yı fethetmiş.

Şimdi de on ton üzüm kapan: elinde kalmış.

Tevekkeli değil millet Avrupa'ya akın ediyor.

Döner orda...

Köfte, baklava orda...

Aç açına durulur mu burda?

PAZAR

Yapma Eleni

Jübile hazırlıklarına girişen İstanbul'un 53 yıllık hırsızı, «Eleni isimli bir Rum kızının aşkı uğruna bu yola düştüm» demiş.

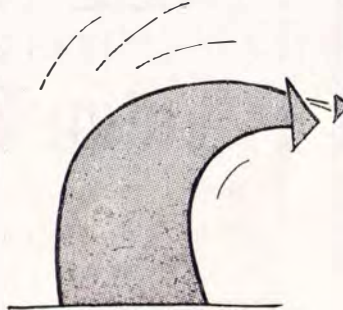
53 yıldır kimsenin meslekten menedemediğine bakılırsa, Eleni'ye görücü göndermekten başka çaremiz kalmadı demektir.

Aman Eleni, gördün ya başıma geleni... Ne olur reddetme seni seveni. Başımızdan al şu gözü döneni. Akıllı uslu bir şey olsa vallahi araya girmezdik. Ama baksana 53 yıldan beri seni sevdiğe bizi soyuyor namussuz!

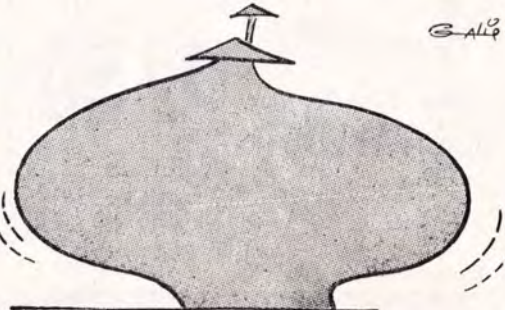
Plâstikten evler yapılacak. — Gazeteler —

AKTRİS...

DALKAVUK...

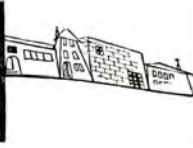

VURGUNCU EVİ!...

Yürüdük... Adam bir anda hoşuma gitti. İnanırmıştım bana. Gerçi ben, ne suçlu, ne sabıkalı bir insandım ama, yerim yurdum yoktu, üstüm başım perişandı, üstelik kafa koçanım da yoktu. Dürüst adam Kerim âbi, bunu da söylemek gerek.

— Kerim âbi?
— Hi...
— Benim kafa koçanım da yok!
— Bana ne, yoksa?
— Yaşsa be âbi.
— Sabıkan var mı?
— Yok!
— Yeter, tamam işte.
Mahalleye gelmiştik. Kerim âbi:
— Bir sen bağır, bir de ben, dedim. Önce ben bağırayım da öğren...
Eskiler alırım eskileer!... Eski elbise, eski ayakkabı, eski palto, eski sataa...
— Hemen bağırayım mı âbi?
— Biraz sonra.
— Şu köşeye gelince?
— Tamaaa!
Köşe başına geldik. Çiğirime havayı çekip, öyle bir bağırış bağır-dım ki:
— Eskiler alırım, eskileer!... Eski elbise, eski ayakkabı, eski palto, eskiciiii!
— Yavaş ol ulan! Mahalleyi elli altıya verdin. Eski mi alıyorsun, yoksa yağın var diye mi bağırıyorsun, belli değil.
Sarı boyalı bir evden, genç bir kadın başı uzandı:
— Eskiciiii!
— Evet, dedi Kerim âbi. Ve ilâve etti:
— Kadınlar eski almak öldürür insanı. Yeni fiyatından fazla isterler.
Karıya yanaştık. Kadın:
— Karyola alır mısınız? diye sordu.
— Alırız hanım.
— Gelin bakın!
Sabahat ablamın evinden sonra, hayatımda girdiğim ikinci ev... Bayağı heyecanlandım kapıdan girerken. Kerim âbi, karyolayı tetkik ediyor, ben kadını. Sabahat ablama benzemiyor ama, güzel kadın. Bir kere, gözleri iri iri, kirpikleri yukarıya kıvrık kıvrık, bacakları basma entarinin altında bile belli, dümdüz...
Kerim âbi:
— Alalım hanım, dedi.
— Kaça alacaksınız?
Kadınla göğöze geldik. İndirdim gözlerimi.
— Sen söyle, dedi Kerim âbi.
— Ayol, alacak olan sizsiniz, siz söyleyin!
— Ama mal da sizin kardeşim, esas siz söyleyin fiyatını da alalım!
— Olmaz olmaz, önce siz söyleyin!
— Ben yüz lira diyorum.
Kerim âbi, uzun bir ışık çektikten sonra:
— Siz ne dediniz hemşire? dedi.
— Yüz dedim.
— Bunun yenisi yüz lira.

SIPA

MUZAFFER İZGÜ

— Ayol biz bunu kaç yıl önce yüz otuz liraya aldık.
— O zaman yeniydi ama!
— Nesi varmış şimdi?
— Daha ne olsun? Nikelâji karar-mış, ayacağının ikisi eğri, sonra şuranın topu düşmüş, yaylarının hepsi gevşemiş.
— Pekiyi, sen ne vereceksin?
— Ben mi? Ben otuz liradan fazla vermem.
— Aaa aa çok az! Vallahi vermem.
— Eh verme, sen bilirsin kardeşim.
— Pekiyi, siz ne vereceksiniz?
Kadın bana sordu:
— Den mi?
— Evet, siz.
— Ben, şey... Veremem...
Kerim âbi karıştı söze:
— Benim yanımda çalışır o, dedi.
— Ha, öyle mi?
Kadın, «mı» yı, gözlerimin bebeğine bakarak söyledi. Ben de baktım. O, hastanedeki bulaşıkçı kadından sonra, hemen hemen üç yıl vardı ki, bir kadın eline değmemişti elim. Çok heyecanlandım bu bakıştan. Tutuldum bile hemen o anda kadına. Cebimde yüz lira olsa, bu-sıp parayı alacağım bu karyolayı, sonra da sokağın öbür başına bırakıvereceğim...
— Kerim âbi, biraz daha versek?
— Sen karışma!
Bozuldum... Kerim âbinin bu güzel kadının yanında beni bozmasına hakikaten bozuldum. Fakat yine de:
— Kırk verelim Kerim âbi, demekten kendimi alamadım.
— Vermem, dedi, dayatı Kerim âbi.
Verse n'olur sanki? Şu kadındaki gözlerle bak, şu kadındaki kirpiklere bak, şu kadındaki bacaklara bak!... Onların hatırı için verir insan be!...
Kerim âbi:
— Haydi gidelim, dedi bana.
— Almayıcağ: mıyız Kerim âbi? diye sordum.
— Almayıcağ:z.
— Alalım be âbi.
— Almam!
Kulağına eğildim:
— Sen bunu kırka al, varsın kadın otuz lira versin, ben sana ayakkabılarımı veririm.
— Deli misin sen ulan?
— Al be Kerim âbi!
— Çattık ha!
— Çatarsan çat!
Kafam bozuluverdi:
— Sen şimdi bu karyolayı alıyorsun, yoksa almıyor musun?
— Bak delinin zoruna!
Kadın:
— Kırk liraya, bunun hatırı için veririm, dedi.

İşin içine benim hatırımda girince, dağları deviririm alımallah! Ben, ve bana bağlı olan hatır sözünü hayatımda ilk kez duyuyorum. Bırakır mıyım artık Kerim âbinin yakasını:
— Al şunu!
— Almıyorum. Bırak ulan yakamı!
Kerim âbi, dışarıya kaçtı. Bırakır mıyım ardını, köşenin başında yakaladım:
— Al diyorum sana!
Güçlü kuvvetli olmasam, çoktan yumruğu indirecek suratıma ama, cesaret edemiyordum.
— Otuzbeşe alırım, dedi.
— Dur sen burada, kadına haber verip geleyim.
Kostüm eve:
— Otuzbeşe alacak, dedim.
— Vermem.
— Ama kırka almıyor.
— Benim hatırımda için.
Güldü:
— Hayatımda senin gibisini görmedim, dedi. Haydi olsun.
Kostüm... Ama o ne? Kerim âbi yerinde yok. Ulan kancık Kerim âbi, işte tilmiden rezil ettin beni! Şimdi ne yüzle giderim ben kadının yanına? Ama gittim. Boynumu büküp girdim içeri:
— Kaçmış, dedim.
— Aldırma, sağlık olsun, dedi.
— Öyle ama, ben çok üzül-düm.
Belki paraya ihtiyacımız vardı?
— Paraya mı?
Tekrar güldü:
— Siz kendinize başka iş bulamadınız mı da bu aksi adamın yanında çalışıyorsunuz? Hem hiç de yakışmıyor size bu iş.
— Ben daha sıftah bugün girdim bu işe.
— Daha önce ne iş yaptınız?
Hiçbir işim yoktu.
Hiç iş yapamaz mıydınız?
Yapamazdım.
Ne yer, ne içerdiniz?
— Ne bulursam... Dün gece de neredeyim biliyor musunuz, selir-den onbeş kilometre uzaktaki tar-ların içinde... Bugün de ayakkabılarımı satacaktım Bitpazarında, bu adam beni yanına aldı.
— Demek şimdi yatacak yeriniz yok!
Kadın bayağı ilgilendi benimle.
— Yok, dedim.
— Karnın aç mı?
— Tok. Balık etmek yedim. Bir lira vermişti Kerim âbi bana.
— Kim o?
— Eskici.
İçin acındırmaştım kendime? Oysa ki, hiç istemezdim insanların bana acımasını. Çünkü, biliyordum o sahte yüzleri, acır gibi görünen, fa-

kat aslında ön olsun diyen yüzler... Bilmem, belki de ilk kez bir kadınla karşı karşıya geldiğim için bun-lar çıkmıştı ağzımdan... Kadın:
— Yüzün fena bir insana benzemi-yor, dedi.
— Hırsız uğursuz değilim.
— Pekiyi, sana beş lira versem, kabul eder misin?
— Etmem!
— Neden?
— Sadakadan nefret ederim.
— Oyleyse sana, bir iki gece için yatacak bir yer vereyim. Sonra bir iş bulunca çeker gidersin.
Sordum:
— Evli misin?
— Evet, evliyim. Ama ayrı yaşı-yoruz. Terketti beni.
— Hainlik, dedim.
— Anlamadım?
— Hainmiş kocanız.
— Neden?
— Böyle güzel bir kadın terkedi-lir mi?
— Ben mi güzeliyim?
Acaba hakikaten güzel miydi bu kadın? Onu da bilmiyorum, bana gü-zel görünmüştü bir kere...
— Ne kadar oldu ayrılar?
— Bir yılı geçti.
— Çalışmak zorunda kalmışsınız-dır.
— Çalışmadım. Bir yığın halıla-rım vardı onları sattım.
— Cocuğunuz olmadı mı?
— Olmadı!
— İyi ki olmamış. Olsaydı, götü-rür bir parka bırakırdın.
— Ne minasebet?
— Bırakırdın işte! Babasından ha-yır görmedin, cocuğundan mı gö-receğin, der, bırakırdın.
Nefret ettim bir anda bu kadın-dan:
— Allahasmarladık.
— Kalmayacak mısın?
— Kalmıyacağım. Zaten mahalle senin için de iyi söylemez!
— Sanki mahalle umurumda. Hiç kimseyle konuşmam ki ben!
— Hoşça kal!
Arkamdan seslendi:
— Bana bakt!
Bakmayıcağım işte... Sadakaya ih-tiyacı yok benim. Hem de ne tür-lüsti olursa...
Yürümeğe başladım... Zaten, bu o-lay olmasaydı bile, ben iki günden fazla duramazdım o eskicinin yanın-da. Hele o, eskilerle dolu dükkanda geceleri yatarken hafakanlar basardı beni. Enayiler, eşyaların da kendile-rine göre bir yaşantıları, kendilerine göre bir dünyaları olduğunu bilmi-yorlar ki... Gece kafamı koyacağım yere, gözüme eski bir ceket iliş-cek:
— Acaba bu kimindi?
— Niye sattı?
— Yeni aldığı zaman nasıldı?
— Kimler, hangi kadınlar sarıldı-lar bu cekete?
— Cebine kaç lira girip çıktı?
Ya tam burnumun ucundaki ka-dın elbisesi:

(Devamı var)

Yenilik!
Akşam Yemeklerinde
AİLE TABLDOTU
BİR KIŞI
12,50 TL
(SERVİS DAHİL)
KONYALI
Türk Mutfağının
rakipsiz önderi
Sirkeci İstasyon karşısı

(Ak.: 128)

AZİZ NESİN'in
50 nci kitabı çıktı:
Vatan Sağolsun
Hikâye ve romanları 23, oyunları 7 dile çevrilmiş
olan Aziz Nesin'in yeni kitabı «Vatan Sağolsun»
240 sayfa - 23 Hikâye - 10 lira.

(Ak.: 129)

Yaz Yağmurları

Süheylâ AYKUT

YAZ yağmurlarına bayılırım. Bunaltıcı sıcağa rağmen insanı bir anda sırlıslık eden bu yağmurları sevmesi için, kişinin deli olması gerekir diyeceksiniz. Güler yüzüyle sizi kandırıp, şemsizes sokaka çıkaran güneşe lanetler edersiniz. İliklerinize kadar ıslanmışken, bazı kimselerin bu gibi sürprizlerden hoşlandıklarını düşünmezsiniz bile.

Yürüyüşe çıkarken, pırıl pırıl bir güneş vardı gökyüzünde. Batıda tembel tembel dolaşan bir kaç kara buluta rağmen, hiç de yağmur kokusu yoktu havada. İnsanı bunaltan sıcaklık, ormandaki akdikenler arasında uyuyan karatavukları seyretnemi fısıldıyordu. Nefis kokulu otlar genzimi tikiyor, neden bilmem durmadan yutkunuyordum.

İşte ne olduysa o sırada oldu. Birden bire güneş kayboldu ve kamçı gibi inen bir kaç yağmur damlası yüzüme, ellerime şiddetle çarptı. Kuvvetle esmeye başlayan rüzgâr, en iri gövdeli ağaçları bile biçilmeyi bekleyen başaklar gibi yatırıp, yatırıp kaldırıyordu.

Durmaya gelmezdi. İlk iş olarak altına sığındığım ağacı terkeditip, olanca gücünle koşmaya başladım. Nereye gideceğimi, ne yapacağımı

bilmeden... Bir an önce ormandan çıkmak istiyordum. Bir kaç adım atım atmadım, gittikçe yaklaşan bir trampet sesiyle ne olduğunu anlayamadan, müthiş bir dolu sağanağına tutuldum. Taş yağmuruna tutulmuşcasına dolunun vurduğu yerde bir acı yükseliyordu. Hele sırtım, kamçılanmış gibiydi.

Yeniden ormana dönüp, bir yerlere sığınmaktan başka çarem yoktu. Kafamı gözümü gizleyerek geri dönmemle, bir fren gıcirtısı duymam bir oldu. Baktım, hemen önümde benden daha perişan bisikletli bir kız vardı.

Özür mü dileyecekti, ne... Söylediklerini duymadım bile:

— Yürüydün, dedim. Bir yerimiz sakatlanmadan ormana girelim.

Gözgöze geldik. Yağmur ve doludan dokunmuş sis perdesi arasından, benden bir kaç adım ötede duran gölgeyi, her şeye rağmen çok iyi gördüm. Onu görmemle de, yağmur, doluyu hissetmez oldum. Beyaz mini etekli bu sarışın kız, öylesine hoştu ki... Sırlıslıklam daracık blüzu, vücuduna yapışmıştı sanki. Ve yağmur, bu nârin vücudu kamçılamaktan hoşlanıyordu besbelli. Kimsesiz sandığı bu ormanda ikinci bir insanın bulunuşundan hayrete düşmüş gibiydi. Ne ormana giriyor, ne de geri dönüyordu. Sadece gözlerini gözlerime dikmiş, şaşkın şaşkın bakıyordu. Gülümseyerek:

— Korkmayınız, dedim. Bir eşkiya değilim. Tabiatı seven sizin gibi bir kimseyim.

— Pekî, ne arıyorsunuz burada?

— Şimdilik sadece sığınacak bir yer arıyorum.

O da gülümsedi:

— Ne hava!... Bisiklet üzerinde bir an geldi ki, hiçbir şey göremez oldum!

— Geliniz, bu ağaçlar bizi koruyamaz.

Çekinmeden beni takip etti. Vahşi huylu bir kız değil diye düşünüyordum. Ormanın derinliklerine doğru yürürken, yağmur daha da hızlanmıştı. İlerde bir avcı kulübe-

Yazılı

si götörerek, sevinçle arkadaşına döndü:

— Başımı sokacak bir yer bulduk galiba.

Küçük kulübeyi gören genç kız, sevinç çığlıkları ile tuttu yolu. Bu sefer ben onu izledim. Daldık içine. Kuştüyü yataklı bir somyaya atlar gibi, kurumuş filer yığınlarından yapılan yatağa zevkle attı kendini:

— A! dedi. Ne kadar da yumuşakmış. Bu kulübe ne işe yarıyor? Kim yaptırmış burasını?

Yanına oturdum. Aslında beyaz olan mini eteği biraz daha yukarı sıyırılmış, kilotunu bile meydanda bırakan mini bir etek olmuştu. O, hiçbir şeyin farkında olmadan durmadan konuşuyor, ben neler söylediğini duymadan etek boyunu pek cızıp buluyordum. Konuşurken güzel bacaklarını kımlıdatıyor, göğüslerini geriyor, kıpır kıpır kırıyordu. «Otlar ne yumuşak» diyor, bir yandan bir yana dönüyor, yuvarlak kalçaları, mor kilotu görünüyor. Yanaklarım alev alev yanmaya başlamıştı. Şakaklarım atıyor, nefesim sıklaşıyor, üstümdeki ıslak elbiseler rahatımı bozmuyordu.

Birdenbire:

— Üstümdü, dedi. Burada saatlerce bu ıslak elbiselerle otursak, mutlak hasta oluruz!

Boğuk bir sesle cevap verdim:

— Beraber olduktan sonra...

— Zaten tek tesellimiz de yalnız olmayışımız değil mi?

Parmakları ıslak blüzünün üstünde dolıyordu:

— Blüzümü çıkarmama müsaade eder misiniz?

Güçlkle yutkundum. Blüzünü çıkardı. Üstünde pembe bir sütyenden başka bir şey kalmamıştı. Gergin bembeyaz teni, bütün kontrolümü kaybetmeme yetti.

İki saat sonra yorgun argın giyinirken:

— Biliyor musunuz, dedi, hoşlandığım erkeklerle başbaşa kalabilmek için hep böyle havaları kollarım.

Şaşırmıştım. Demek karşılaşmamız bir rastlantı değildi. Uzun uzun

beni izlemiş, başbaşa kalabilmek için de bu yağmurlu havayı seçmişti.

— Ben de... diye kekeleydim. Güzel bir felâketzedeyle kulübe misafir etmek için, hep böyle yağmurlu havaları kollarım.

Maurice Carment'den çeviren:

Süheylâ AYKUT

✱

Cehennemde...

Bir kaza yüzünden tren bir tünelde durmuştu. O ana kadar uyumakta olan bir yolcu, birdenbire gözlerini açtı. Karşısında oturan adama sordu:

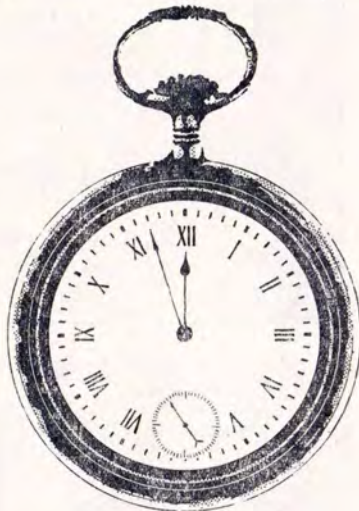
— Neredeyiz şimdi?

İşin alayında olan adam cevap verdi:

— Cehennemde...

Yolcunun yüzünde memnuluk izleri görüldü:

— İyi ki biletimi gidiş-dönüş almıştım!...

Reklâm, işlerinizi saat gibi yürütür

REKLÂM VE TANITMA FAALİYETLERİNİZİ
yurt içinde ve dışında
EN ETKİLİ VE EN İSRAFSIZ ŞEKİLDE YÜRÜTMEK İÇİN
Kurumumuz hizmetlerinden faydalanınız

BASIN İLÂN KURUMU

Cağaloğlu, Türkocağı Cad. no. 1, kat: 3
Telefon: 27 66 00 - 27 66 01, İstanbul

(Basın : 20032 — 126)

Akbaba

Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer Caddesi,

No. 8 - 10, Daire: 3. İstanbul

Telefon : 22 18 11

İLAN FİYATI: Kapak içi, satımı 25 lira, iç sayfalar 40 liradır.

Fiyatı : 100 kuruştur.

MİLLETLER GÜLÜYOR

İmdat

Gece saat iki idi. Karakolun telefonu çaldı. Nöbetçi komiser ahizeyi aldı. Heyecanlı bir ses duyuldu:

— Alo, orası polis karakolu mu?... Çabuk gelin, bir hırsız, Venedik caddesinin sonundaki villada oturan iki dul kadının evini soymaya girdi. Aman koşun, durum tehlikeli...

Komiser:

— Pekî, geliyoruz hemen, kim telefon ediyor?
— Ben'im... Villayı soyamaya giren hırsız!...

Ventrilog

Gazino sahibi, bir artist acentesi sahibine telefon eder:

— Geçen yaz bana gönderdiğin o karnından konuşan adam yanında mı?
— Hayır, o sanatımı de-
ğiştirdi artık...

— Ne yapıyor şimdi?
— Papağan satıyor...

Yorgun gözler

Daire müdürü, koltuğuna iyice yaslanarak:

— Ooof, dedi gözlerim çok yoruldu.

Karşısında oturan mini etekli güzel sekreter kız dudak büktü:

— Hayret, halbuki gözleriniz bir saatten fazla kucagımda dinlenmişti...

— Tam istediğim hediye! almışsın! Bugün yeni işimde kendimi takdim edecektim!

İktisat

— Jan'la ayrıldığımı duydum doğru mu?

— Evet.

— Yazık. Oysa kibar bir gençti.

— Evet. Her Allahın günü bana çiçek gönderirdi.

— Eee?...

— Sonra çiçeğe para vermek için, çiçekçi kızla evleniverdi!

Çare

Büyükanne torununa sordu:

— Büyüyünce ne olacaksın?

— Kömürcü...

— Kömürcü mü? Bak bacaksız!

— Neden?...

— Yıkamadığımi kimse farketmez de ondan!

Yazısız

Balayı

Yeni evlenmişlerdi. Adam ellisinde, kız yirmisinde... Balayına çıktılar. Uzak şehrin bir oteline yerleşince, adam metrodotele:

— Yemeği odamızda yiyeceğiz, dedi.

— Emredersiniz, diye cevap verdi metrodotel. İçki ister misiniz?

— Evet. Bira getirirsiniz.

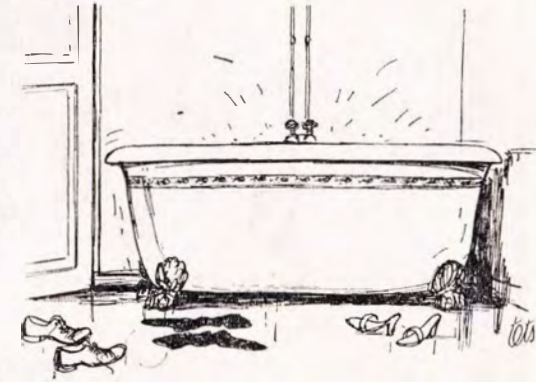
Metrodotel:

— Affedersiniz, diye fısıldadı. Bira yerine şampanya göndersem... Bilirsiniz, böyle hayatı önemi olan meselelerde, bira insana uyusukluk verir.

— Olur, şampanya gönderin.

Ertesi akşam yaşlı damat, isteklerini soran metrodotele:

— Bu gece benim için şampanya, karım için de lütfen bira gönderin, dedi.

— Ay, ay!... Gıdıklanıyorum!

Hippi!

Genç bir beatles, uğradığı bir şehrin lokantalarından birine girdi:

— Param kalmadı, sizde bana göre bir iş var mı?

Lokanta sahibi biraz düşündükten sonra:

— İyi bir iş yok ama, dedi, isterseniz, mutfakta tabak yıkayan kıza bir yardımcı olarak çalışabilirsiniz. Burada hem karınızı doyurur, hem de yatarsınız...

— Pekî, görebilir miyim?...

— Neyi göreceksiniz, tabakları mı?

— Hayır, kıza!

Dertliler

Meyhaneci, ara sıra bir kaç kadeh içip giden iki müşterisinin o gece büyük bir teessür içinde durmadan içtiklerini görünce dayanamadı:

— Ne oldu size bu gece, matem içinde imişsiniz gibi ağzınızı bıçak açmıyor ve arka arkaya kadeh yuvarlıyorsunuz?

Kısa boylusu içini çekti:

— Karım kaçtı da...

Uzun boylusu, hazin bir sesle mırıldandı:

— Benim de karım geri geldi.

— Poool... Hu, huuu!...

Harika ilâç

Berberin satmaya çalıştığı ilâcın yararlıından şüpheye düşen adam sordu:

— Bu ilâcın sağırs başlarda saç çıkaracağından yüzde yüz emin misiniz?

— Elbette, dedi berber. Geçen hafta bir müşteriye üç şişe göndermiştim, dün borcunu bildirdiğinde sağını başını yalmaya başladı!

Yakın akraba

Çoktandır görmediği arkadaşı ile karşılaşınca sarıldı boynuna:

— Artık kocamdan boşanmak için önemli bir delil var elimde.

— Yaa... Nedir?

— Beni aldatıyor. Hem de alelade bir kadınla değil, sevgilimizin karısı ile!...

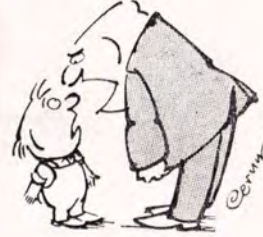
Dünya karikatürleri

- SİZE GİZLİ BİRŞEY SORACAĞIM. LÂSTİKLERİN PATLAYACAĞI TENHA BİR KÖŞE BİLİYOR MUSUNUZ ?

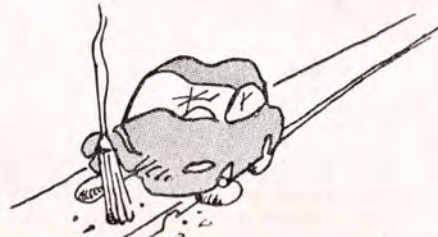
- NE KIZIYORSUNUZ MADAM? ÖNLÜK KÜÇÜKSE KABAHAT BENİM Mİ !...

YAZISIZ

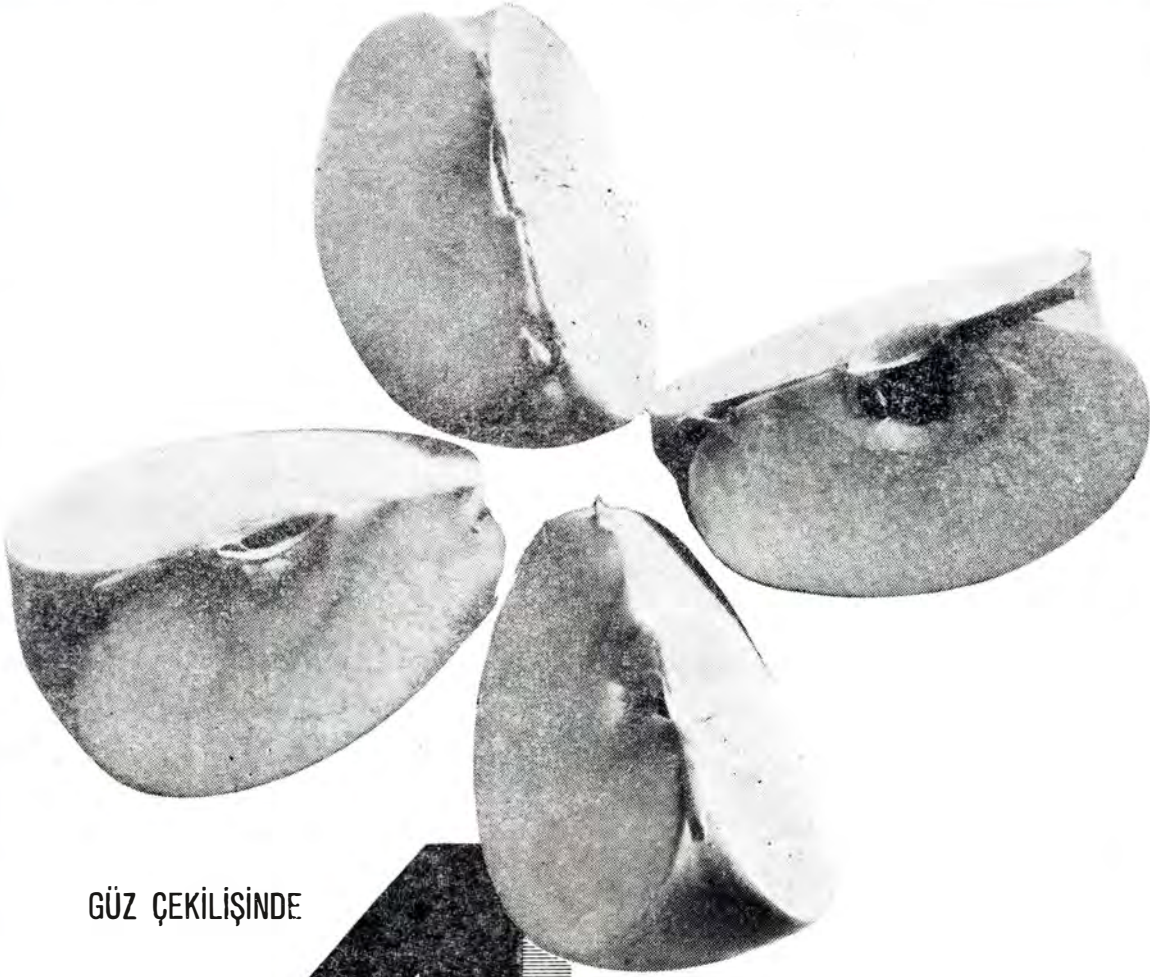
- USLU, USLU DURUN. YOKSA DİĞER ELİNİZDE ALÇIYA KOYARIM !..

YAZISIZ

- GEÇEN YIL OTOMOBİLE ÇARDIĞIM ADAM HASTANEDEN ÇIKMIŞ. ŞİMDİ ONA RASTLADIM DA !..

GÜZ ÇEKİLİŞİNDE

4 MİLYON

SON PARA YATIRMA TARİHİ: 10 AĞUSTOS

Güz Çekilişinde:

5 adet 100.000 lira
20 Apartman Dairesi
25 adet 10.000 lira
50 adet 5.000 lira
500 adet 1.000 lira

ayrıca

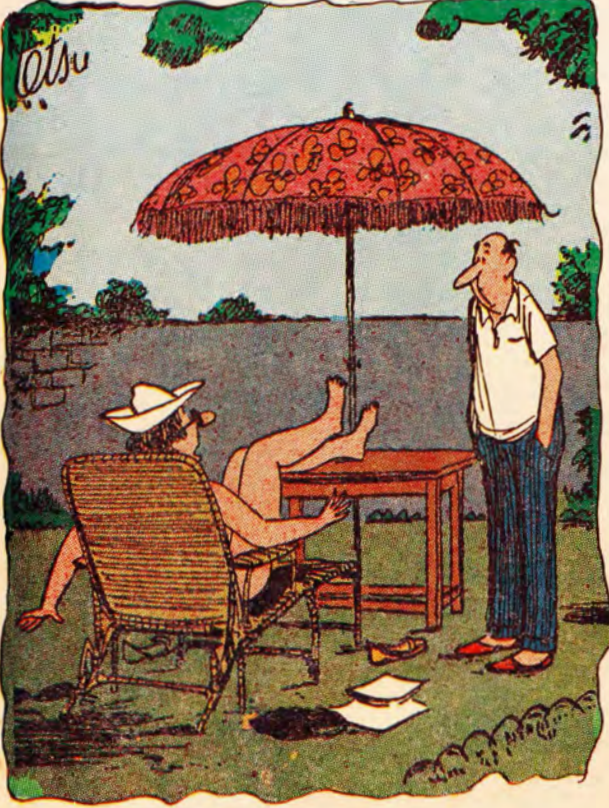
15000 adet para ikramiyesi

Yılın ikinci çekilişinde Türkiye İş Bankası'nın dağıtacağı 4 MİLYON lira tutarındaki zengin ikramiyelerden kazanabilmek için tasarruflarınızı 10 Ağustos tarihine kadar mutlaka Türkiye İş Bankasına yatırınız... bu sonbaharda siz de KAZANINIZ.

TÜRKİYE **BANKASI**
paranızın...
istikbalinizin
emniyetidir

(Yeni Ajans : 3137 — 127)

Aklınla

— ÇIPLAĞIM DİYE MÜBALAĞA ETME... İŞTE ŞAPKAM BAŞIMDA, GÖZLÜKLERİM GÖZÜMDE, YÜZÜĞÜMDE PARMAĞIMDA...

— BURADA KAL ... YANLARINA GİDİPTE MANZARAYI BOZAYIM DEME ...

— POOL !... "OH, NE GÜZEL !... " DEDİN, AMMA NEYE ?..

— BANA BİR NİLÜFER YAPRAĞI VER DE, SUDAN ÇIKABİLEYİM !..